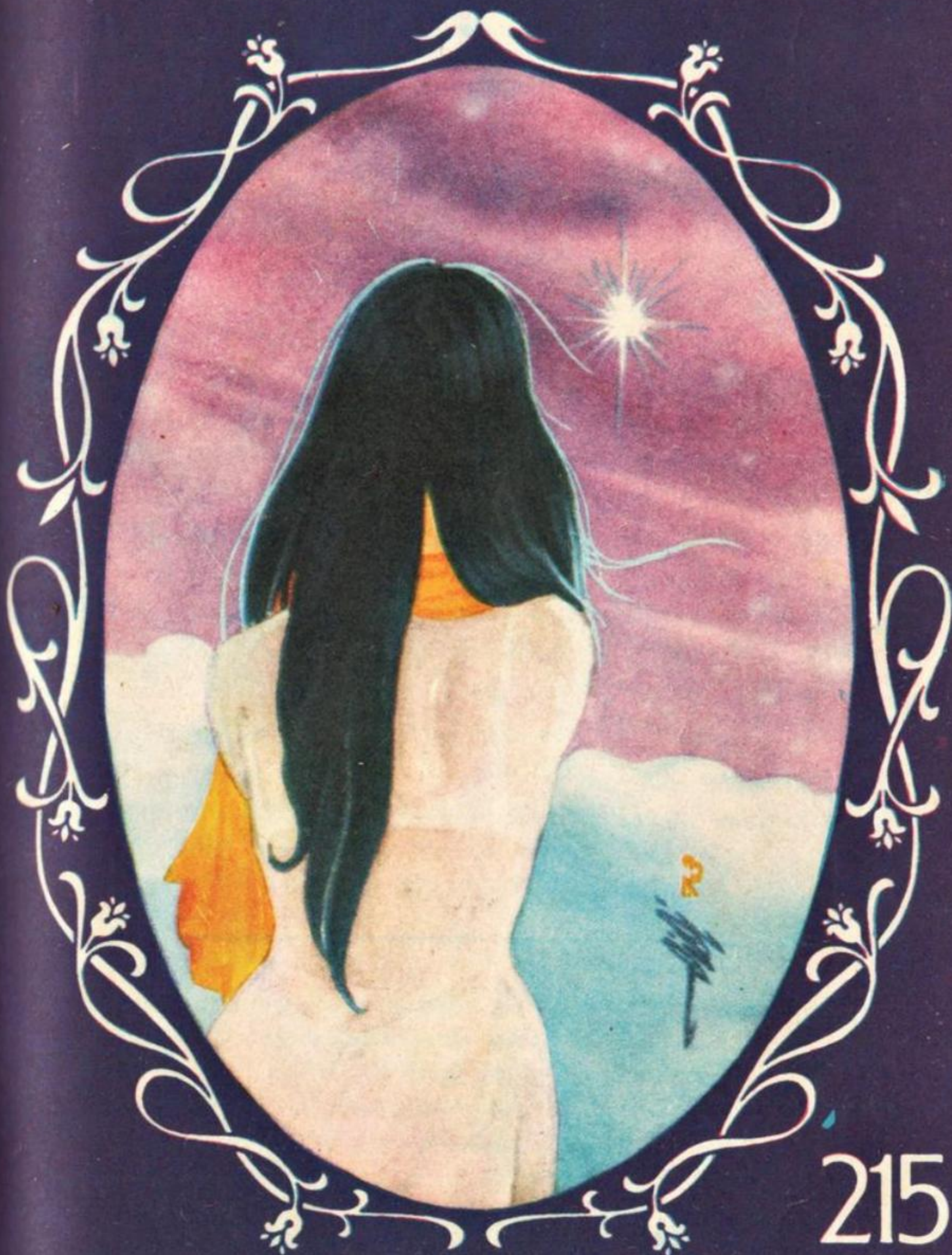

TUỔI H A

215

TUỔI HOA

BẢN NGUYỆT SAN GIÁO-DỤC VÀ GIẢI-TRÍ THANH-THiếu-NHI

*Trong niềm vui chung của nhân loại,
Tuổi Hoa kính chúc Bạn đọc và Gia đình một
mùa Giáng Sinh an bình, hạnh phúc.*

Trong số này :

- ☐ NGUYỄN THỊ MỸ THANH: Những thiên thần bằng sành . 3 ●
LAM GIANG: Kỷ niệm đêm mùa đông . 18 ● THU-HẰNG: Phòng
vấn ông già Noël . 22 ☐ M.T. HOA: Tim hồng . 11 ● MINH
QUÂN: Khi ông cậu quý bị đắm tàu . 36 ☐ Thơ: DIỄM PH. ●
NGUYỄN THỊ VỌNG ● LÊ NGUYỄN MẠI TRẮNG ● THƯƠNG
VŨ MINH ● VŨ HOÀNG VIÊN ● HOÀNG VŨ MIÊN TRƯƠNG
● THẬP CẨM ☐ ÁNH MINH: Khai quật áo quon Chúa
Jésus . 16 ● HỒNG HẠNH: Trang Tóc dài . 26 ● ĐẦU BÒ: Cười
bò . bò cười . 29 ● ĐÌNH: Bé Việt bé Nam (tranh vui) . 30 ●
THƯƠNG NGA: Ô chữ giáng sinh . 34 ● DZÍC DZÁC . 35 ●
NGUYỄN THÁI HẢI: Khu vườn hạnh phúc . 45 ● Bạn đọc và Tuổi
Hoa . 56 ● Tin Tức Tuổi Hoa . 58 ●
☐ Tranh bìa của VI-VI: Mơ giáng sinh.

☐ NĂM THỨ XII ☐

BỘ MŨI ● SỐ 215

NGÀY 15-12-1973

● Chủ nhiệm, chủ bút : CHẤN-TÍN

● Thư ký Tòa-soạn : HÀ-TĨNH

● Quản lý : VŨ-VĂN HỮU

● Bìa & minh họa : VI-VI

Ngân phiếu, chi phiếu đề tên ông VŨ-VĂN-HỮU

Thư từ, bài vở gửi HÀ-TĨNH

Tòa soạn : 38, Kỳ Đồng, 38

Saigòn 3 - ĐT. 99.034

NHỮNG THIÊN THẦN BẰNG SÀNH

NGUYỄN THỊ MỸ THANH

I.

ANH Danh thả bé xuống sau khi đã chở bé đi hết con dốc. Anh vuốt tóc lại cho bé, và quàng dây chiếc cặp qua vai cho bé.

— Vào trường đi! Chiều anh tới đón.

— Nhớ nhen! Anh Danh không được trốn đi nữa đó! Anh bẹo má bé, và bỗng nhìn thật lâu vào đôi mắt đang mở tròn to ngơ ngác. Chắc bé không hiểu gì đâu! Bé hẳn đang nghĩ rằng anh Danh kỳ quá, cứ biết trêu chọc con nít thôi, ngoài ra không làm được gì hết. Có một nỗi vui chợt đến cùng lúc với một nỗi buồn. Anh muốn cười to, và đồng thời cũng thấy muốn khóc. Bé ngây thơ vô tả. Bé xinh xắn giống như tất cả mọi đứa bé trên thế gian. Bé vui tươi khôn cùng. Mà anh thì già khụ như ông lão. Anh xấu xí đen đúa so với bé. Và anh hay buồn. Thật vô duyên như một đám mây đen lẻ loi giữa nền trời xanh. Bé đã quay lưng. Anh muốn theo bé vào trường. Nhưng thôi. Đám mây đen phải theo gió mà bay đi.

Bé ngoảnh lại, dặn thêm:

— Chiều anh nhớ đến đón.

Anh gật đầu, rồi leo lên xe đạp. Có tiếng ‘cót két’ dường như ở yên xe, nơi bàn đạp hay trước tay cầm — không biết. Nhưng đó là một sự tổ cáo rằng anh đã lâu không dùng đến chiếc xe này. Ai cũng có sở làm xa, cũng đi xe gắn máy. Bé nhỏ xíu thì đi học phải có người đón đưa. Chỉ có anh xa nhà quá lâu. Hơn nửa năm còn chi! Anh trở về khi mùa đông gần tàn lụi. Anh gập lại chiếc xe đạp vẫn để ở trong

căn phòng sau lưng buồng ngủ, như gặp lại những người thân, gặp lại bé. Chiếc xe đạp giúp anh đi chơi trong những ngày giờ trống, và chở anh với bé thả dốc, leo dốc đưa đón bé đi học. À, thế thôi. « Kỷ niệm » là như vậy thôi. Anh còn vài ngày nữa để « làm kỷ niệm » trong tâm trí bé. Khi anh tiếp tục đi xa nhà như bao lâu nay bé sẽ nhớ, ít ra là những ngày gió lộng được anh chở đi học — Con dốc dài có nhiều hoa Cúc vàng mọc bên đường, ngang qua lò gốm và dẫn đến ngôi trường nhỏ — Những ngày cuối đông nghe lạnh hơn mọi khi — Những cụm mây xám trên nền trời buồn — Và tiếng « cót két » của chiếc xe đạp cũ kỹ thân mến — Kỷ niệm là đó, Bé!

Anh đạp xe leo lên con dốc cũ. Không có bé sau lưng, anh vẫn cảm thấy nặng nề. Bởi con dốc khá cao. Nhưng đã nói trời lúc này lạnh hơn mọi khi, nên anh không thấy mệt. Anh bỗng nhớ lại lúc mình mới mười ba, mười bốn tuổi, chiều nào cũng rủ bạn bè đua xe đạp với nhau, vượt những quãng đường thật dài, chạy đến toát mồ hôi mới chịu. Thuở bé ai cũng thường có những ngày giờ và những việc làm thật vô ích — người lớn sẽ nghĩ như vậy. Nhưng phải là con nít mới cảm thấy thú vị, sung sướng khi rong chơi, nghịch ngợm và đâm đá nhau. Bé sẽ lắc đầu và trề môi mồm mỏng, hồng thắm ra mà cười khi biết anh thuở nhỏ như thế. Vì bé là con gái. Bé có nhiều trò chơi hiền dịu, dễ thương hơn anh. Bé có ba bốn đứa bạn ngoan quá là ngoan. Bé có một con búp bê nhỏ bằng củ khoai lang. Bé có một con chó bằng len của chị bé làm cho, trắng như bông gòn. Và bé có một rổ đựng son, chảo, chén, đĩa bằng nhựa quá xinh. Anh không biết chơi kiểu như bé. Nhưng không ai cấm được anh thích thú khi nhìn bé bày hàng. Anh muốn ngồi xuống chơi với bé. Anh muốn giả giọng « bà cụ non », nói với bé:

— Bán cho « tui » năm đồng chè đậu đen đi « bà »!

Không ai cấm được anh ngấm bé ôm búp bê ru ngủ. Anh không phải nhà thơ nên không biết nói gì để ca tụng bé. Chỉ biết rằng đưa bé nào ôm một con búp bê, một cái gối hay một khúc gỗ giả làm em bé mà ru ngủ thì cũng đều dễ thương cả,

Anh gò lưng đạp xe lên dốc, nhưng dừng lại ở ngang lò gốm. Những hũ, bình, chén, đĩa phơi ở trước sân trông đẹp quá! Anh leo xuống, nhặt một màu đất sét. Đất kêu nhẹp nhẹp giữa mấy ngón tay. Anh lại đang làm một công việc vô ích đây chăng? Có gì đẹp để ở màu đất sét? Anh không có bàn tay khéo léo để làm những chén đĩa lọ bình như mấy người thợ kia, nên đất sét vào tay anh trở thành vô

dụng. Anh hờ hững quăng màu đất sét đi. Mấy ngón tay anh còn dính lại một chút đất sét. Quái, hình như hồi còn bé có lần anh đã lần thần hỏi:

— Tại sao việc gì qua đi cũng để lại dấu vết nhỉ?

Rồi anh lại tự cho rằng đó là lẽ đương nhiên, nó phải như thế. Như bị đòn thì phải còn lại dấu roi, ăn vụng thì thường dính mép, khóc xong thì mắt phải đỏ và đập xe mãi thì chân phải mỏi. Nghĩ như vậy đó — thật là trẻ con và lảm càm. Tự nhiên anh nghĩ giá anh là một người thợ lò gốm chắc anh sẽ làm cho bé thật nhiều đồ chơi bằng sành, bé sẽ thích lắm vì đẹp hơn đồ chơi nhựa. Vì anh muốn mai kia anh đi rồi anh sẽ còn để lại cho bé một vài dấu vết. Ít ra bé cũng sẽ nhớ hoặc nghĩ đến anh một lần trong mỗi ngày, khi nhìn các món đồ chơi bằng sành đó. Uổng quá, anh không làm nên tích sự gì cho bé cả. Vậy mà ở ngoài đời, anh hăng hái vô cùng. Khi trở về anh mới thấy rằng anh đang bỏ bé quá xa. Anh đang bỏ quên tuổi thơ của anh, của bé. Nhưng bây giờ anh đang yêu những cái gì bé đại, nhỏ nhắn đây. Anh đang muốn làm gì cho bé. Thương con nít, không phải chỉ ngồi ngắm nó hay viết văn, làm thơ ca tụng nó — mà phải làm gì cho nó. Ít ra, trong đời sống anh, cũng đang có bé.

2.

BÉ THƠ sáng đôi mắt lên khi thấy anh Danh đón ở trước trường. Anh cũng đi bằng chiếc xe đạp ấy. Và đã đúng như lời hứa là không trốn đi chơi. Bé thích được anh chở leo lên dốc. Khi anh khom lưng đạp xe, bé vịn chắc yên trước, hỏi:

— Anh Danh mệt không?

— Không mệt.

Bé không tin, hỏi nữa:

— Không mệt sao anh thử?

Anh cười khì:

— Người sống thì phải thử chứ sao!

Anh trả lời gàn như ông cụ. Nhưng tự nhiên câu nói của anh làm bé thấy thương anh chi lạ! Lúc trước, anh đi đâu lâu quá không về, đôi khi bé thắc mắc không biết anh có đang thử, đang ăn, đang ngủ, đang nói... giống như bé và mọi người trong nhà đây không? Bé có nhiều câu hỏi tự đặt ra và tự trả lời. Bé không nhờ ai giải thích.

Ai cũng có việc riêng của người ấy. Chỉ có anh Danh là bé muốn đề dõn nhiều thắc mắc về hỏi anh. Không phải vì anh là người hay giải đáp. Mà vì từ ngày bé biết anh chính là « ông già Nô En » đến bỏ quà bên cạnh bé, khi bé còn ngủ say. Anh chỉ làm như thế vào một đêm trong mùa đông của mỗi năm thôi. Mấy lần nhận quà bé đều tin rằng đó là quà của « ông già Nô En » cho bé. Bé cảm ơn « ông ấy » mà không cảm ơn anh. Nhưng anh vui lắm chứ anh có giận đâu ! Đến nay anh vẫn chưa biết là mẹ đã tiết lộ bí mật cho bé rồi. Nhưng bé sẽ im lặng, để anh lại tiếp tục làm « ông già Nô En » tặng quà cho bé. Anh đã về đúng lúc mùa đông gần hết. Gió lạnh nhắc bé rằng bé sắp được có quà. Nếu anh không về nhằm lúc này thì sao nhỉ ? Chắc chắn là mẹ sẽ nói dối bé rằng năm nay « ông già Nô En » bận việc không đến, hoặc « ông ấy » hết tiền rồi... Ý nghĩ đó làm bé bật cười, và hỏi anh không do dự :

— Anh Danh ! Anh còn tiền không ?

— Hết rồi. Bé muốn ăn kẹo hở ?

— Dạ đâu có !

Xe đạp đã đến ngang lò gốm. Anh Danh ngừng xe lại, đỡ bé xuống. Anh bảo ;

— Tới đây, xem người ta nắn đồ sành. Rồi có muốn ăn kẹo, anh mua cho.

Tiếng của anh lung bùng trong gió. Bé ôm chặt chiếc cặp vào người. Anh còn nói gì nhiều chữ nghe không rõ. Anh và bé ngồi xuống trên sân phơi đồ sành. Anh cũng đang nói nữa. Bé thích thú khi thấy anh vừa nói vừa móc trong túi áo lấy ra hai chiếc kẹo.

— Bé muốn có một món đồ chơi bằng sành không ? Anh sẽ làm cho. Một trái bưởi nhé ! Một trái khế nhé ! Hay là một con chuột bạch ? Hay một ông tiên bằng sứ bé giống như hình vẽ trên cái đĩa này ?

Bé lắc đầu :

— Không ! Bé không thích mấy thứ đó. Đề nghị coi... Anh Danh làm cho bé nhiều thật là nhiều thiên thần đi !

Bé không biết rằng anh đang trở đôi mắt nhìn bé, ngẩn ngơ. Thật là nhiều THIÊN THẦN cho bé ! Chết anh rồi ! Anh nào có biết nắn đất sét thành những thiên thần. Anh cũng chưa bao giờ nhìn kỹ hình hay tượng của thiên thần. Anh chỉ còn nhớ những khi ngắm trộm hang đá bày bán ngoài phố, anh thấy những vị thiên thần dường như là trẻ nhỏ, có cánh trên vai và gương mặt thì dịu hiền ghê lắm.

Khi mình gặp một kẻ đối xử điều tệ ác với mình, thì phải tha thứ cho nó đi để cho mình và nó khỏi trở nên hai kẻ dữ.

Thánh AUGUSTIN

— Ủ, anh sẽ làm. Nhưng xấu thì ráng chịu nghe!

Bé dạ. Anh lại dẫn bé ra nơi có đồng đất sét. Anh nhặt lên một mẩu. Không đủ đâu. Bé đòi có nhiều thật là nhiều thiên thần. Anh phải đem nhiều đất sét về nhà. Anh sẽ làm cho bé nhiều vị thiên thần, cho bé sắp dài trên bàn học. Bé sẽ có một thứ đồ chơi độc đáo, mà tại bạn bé không có: những thiên thần bằng đất sét — a, nói thế nghe không hay chút nào — những thiên thần bằng sành, bé hử!

Nhưng anh lại ngần ngại. Làm sao để có mẩu mà nặn đây? Anh lại phải ra chợ mua một bức tượng thiên thần về bắt chước theo ư? Anh chẳng muốn thế chút nào. Anh sẽ làm bằng óc tưởng tượng của riêng anh.

Khi bé lúi húi leo lên yên xe đạp, anh bỗng dưng có ý nghĩ rằng bé cũng đẹp như một thiên thần. Vì rõ ràng trước mắt anh, bé xinh xắn ngoan hiền và thanh khiết vô vàn. Anh nhớ đến một đạo nào người ta đã ví tuổi thơ như thiên thần. Nhiều người đã viết, và nhiều người đã lặp lại như thế. Anh không thích bắt chước họ, cũng không thích viết văn. Ca ngợi con nít là ‘thiên thần’ đối với anh không có lợi ích gì. Anh chỉ muốn, nhìn bé, và nặn cho bé nhiều bức tượng thiên thần — thế thôi. Anh giản dị vô cùng bé hử?

Bé biết không, anh cũng là một thứ ‘thiên thần’ đó! Một thứ thiên thần không có cánh mà bay được. Anh không muốn nhận một thứ danh xưng nào cả. Anh muốn làm anh của bé, của một đứa trẻ thơ thanh khiết. Đẹp qua cái hiệu ‘thiên thần’ của anh đi. Anh còn một số ngày để ở lại với bé trong mùa đông này. Mai mốt trên bàn học của bé sẽ có nhiều thật nhiều thiên thần bằng sành để thành một hàng. Anh chưa dám hứa là sẽ có bao nhiêu, vì anh sẽ bắt đầu làm, ngay chiều nay, suốt ngày, cho đến khi anh tiếp tục đi xa nhà..

3.

MÙA đông sẽ tàn lụi. Bé Thor biết như thế. Cả những cơn gió lạnh rồi cũng sẽ không còn. Còn một thứ vui thích của bé là nhận những món quà của ‘ ông già Nô En ’ cũng mất cả ý nghĩa. Bởi vì lần này, chính tay anh Danh đã viết vào mảnh giấy đề bên gói quà, rằng: ‘ Anh là ông già Nô En, đêm nay đến tặng cho bé Thor món quà này. Ông già Nô En hết tiền, nên chỉ cho bé hai mươi thiên thần bằng sành. Cho bé ngoan mãi. ’ Và sáng hôm sau, anh đã đi thật sớm. Đã đến ngày anh đi rồi. Tượng thiên thần thứ hai mươi chưa hoàn thành. Có một cái cánh gắn chưa kỹ vào vai. Dù thế, bé vẫn cho nó nhập bọn vào những tượng kia. Bé sắp cho các thiên thần đứng chung với nhau thành một dãy dài trên bàn học. Bé ngắm những đồ chơi đó và mỉm cười một mình. Tự nhiên bé thấy nhớ anh Danh kỳ lạ. Khi đó anh đang đi ở một nơi nào. Anh không có mặt ở nhà để thấy bé vui với những thiên thần nhỏ. Bé phải đi học với chị Thi. Và những hôm chị Thi bận, bé phải đi học một mình. Bé leo về con dốc cao, đường có nhiều hoa Cúc, dừng lại một chốc ở trước lò gốm. Người ta tiếp tục làm những chén đĩa hũ bình, phơi đầy sân và chờ đem bán.

Bé muốn reo lên cho người ta biết rằng chưa có ai nghĩ ra việc làm những thiên thần bằng sành cho trẻ nhỏ. Chỉ có anh của bé mới làm được mà thôi. Người ta sẽ hỏi rằng anh của bé là thợ trong lò gốm, là họa sĩ hay nhà điêu khắc? Bé sẽ đáp rằng anh của bé chỉ là một người biết đạp xe đạp chở em đi học và biết mua kẹo cho em ăn — ngoài ra anh còn biết đi xa nhà nữa thôi. Anh đi xa để làm gì bé không biết. Chẳng có ai nói cho bé biết hết.

Chẳng có ai nói cho bé biết hết. Nhưng một hôm nhà nhận được một mảnh giấy. Bé thấy ai cũng khóc. Chỉ có anh Danh thiếu mặt nơi đây. Bé biết có việc gì đã xảy đến cho anh Danh. Không ai dám cho bé biết, để mặc cho bé tưởng tượng những hình ảnh quái gở trong đầu. Ai cũng đi thăm anh Danh mà không cho bé đi theo. Ngày nào, tuần nào mẹ cũng đem thức ăn ngon đi cho anh Danh. Bé biết rồi, anh Danh không chết.

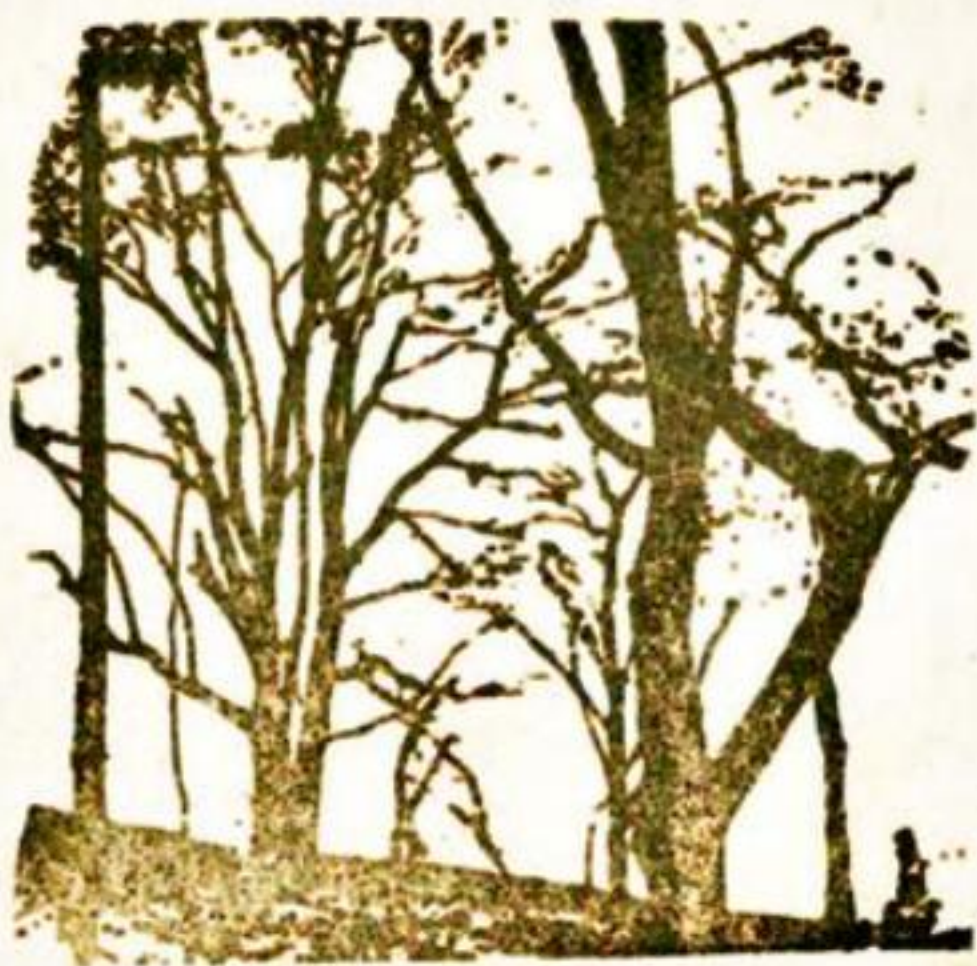
Anh Danh không chết. Nhưng bé biết rằng sự chết chắc cũng không ghê gớm bằng. Chết là hết — người lớn vẫn hay nói một cách tự nhiên như thế. Còn anh của bé vẫn còn sống nhưng chịu nhiều đớn đau. Bé khóc òa nhìn những thiên thần vô tư đứng trên bàn học. Có một thiên thần đã gãy cánh. Đó là thiên thần thứ hai mươi mà anh đã làm vội vàng vì đã đến ngày đi. Có một thứ vỡ nát nào trong tâm tư non dại của bé. Có một đời thay chưa xót nào trong đời sống của anh rồi!!!

Buổi chiều nay tan học bé hờ hững đi về con đường quen. Những bụi Cúc vàng vẫn nở tươi vui. Ngang lò gốm vẫn thấy khoảng sân nhộn nhịp. Nhưng bé muốn khóc quá! Không còn thấy anh Danh khom người nhặt đất sét. Và trên con dốc này không còn anh Danh gò lưng đạp xe chở bé đi học. Dù anh có về nhà — bé biết, dù anh có về nhà, anh cũng không còn đạp xe được nữa. Không bao giờ anh đạp xe được nữa! Bé thương anh, thương bé, bé khóc ngon lành trên đường về.

Anh Danh xuất hiện ở cửa nhà, chờ đợi bé. Anh dang tay muốn ôm bé vào lòng. Bé nhìn anh như nhìn một người quen, một kẻ lạ. Anh đỡ cặp trên vai bé, vuốt lại tóc cho bé, và bẹo má bé. Những cử động quá quen và trở nên nhu cầu. Anh cười. Nhưng bé khóc.

BÉ Thơ ơi! Đừng khóc. Anh đã thấy có nước mắt trong khoảng đời thơ ấu của bé rồi. Anh đã thấy có sự khắc nghiệt trong đời sống của anh. Anh đã thấy có một thiên thần gãy cánh trong đám thiên thần đề trên bàn học của bé. Bé còn quá nhỏ dại nên khi thấy những mất mát, những đau đớn, bé khóc. Rồi đây, khi lớn lên, bé sẽ thấy có những định mệnh thê lương trong đời sống chúng ta, mà người như anh, như bé cũng phải nhận lãnh. Đáng lẽ thiên thần làm bằng cao su,
(xem tiếp trang 44)

DIỄM PH.

EM THƠ, ĐÊM GIÁNG SINH

em là chiêm ngoan của Chúa
địu hiền như thể sao trời
muôn đời là thiên thần nhỏ
quỳ dâng Chúa cõi lòng vui
môi em thơm lời ca nguyện
đêm nay nến thấp huy hoàng
áo em trắng mẫu thánh thiện
đàn ơ ngân khúc hân hoan.

THÁNG CHẠP

đường mưa sương rơi hạt nhỏ
sách vở nằm ngoan bên lòng
đến trường sao mong manh nhỏ
bóng buồn tan cõi hư không

SƯƠNG BAY MÙA ĐÔNG

Bước em mềm sương hoa cỏ
hơi em chìm nhận lạc bầy
giữa phố đông người bơ ngỡ
mong manh buồn giọt sương bay.

LÊN NON CAO.

mùa đông đốt cỏ trên rừng
nghe hồn mới nở rưng rưng đóa sầu
cành rêu hồ mộng lao đao
buông thân chìm lặng khuất mẫu
khói sương.

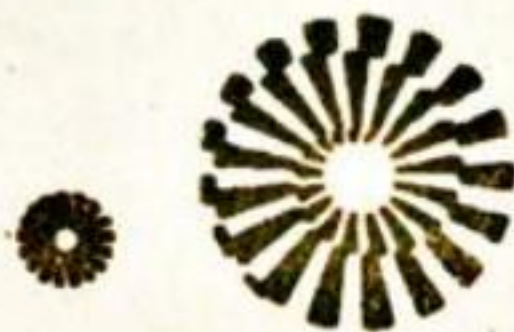
NGUYỄN THI VỌNG

BÌNH AN DƯỚI THỀ

Ngàn sao đã nở trên trời
Nửa đêm thánh lễ tràn lời vui ca
Em xinh áo trắng kiêu sa
Con chiêm ngoan đạo thiết tha
nguyện cầu
Hãy cầu cho những mai sau,
Người thân ái sẽ vì nhau trọn đời
Nhìn lên môi thắm nụ cười
Thánh ca trong trái tim người yêu
nhau

THĂNG HOA

Nhìn em dự lễ nửa đêm
Lòng anh nghe những triền miên lạ
lùng
Em ơ, đêm thánh vô cùng
Tim anh vạn đóa kính mừng nở
tươi

mt.hoa tìm hong

DÈN XANH MẸ THẤP CHIỀU CHIỀU.

Mấy hôm nay, Saigon trở lạnh và mưa dai dẳng suốt ngày. Lớp học tự nhiên ấm áp hẳn lên với những kiêu, những màu áo len sắc sảo. Tôi khoanh tay nhìn ra ngoài sân trường nhớp nhúa đất bùn. Lạnh quá! Từ cổng vào, một người đàn bà công con đi vào với dáng đi dè dặt, thật chậm, « có lẽ con bà nặng lắm! » tôi nghĩ thầm như vậy — người đàn bà đến trước cửa lớp tôi thì dừng lại, cởi áo mưa — loại áo mưa trùm kín từ vai của nhà binh — một em tụt xuống khỏi vai bà làm tôi kinh ngạc :

— Thu Giang! Trời ơi! Lớp Bốn rồi mà còn bắt mẹ công đi học à?
Con bé đỏ bừng mắt, cắn chặt

môi — người mẹ cười dễ dãi :

— Không có đâu cô ạ. Thấy đường đất bẩn thỉu nên tôi công cháu đi đấy, chứ cháu không bắt tôi đâu.

Thu Giang cúi đầu chào tôi và tiến vào đám bạn của nó — người mẹ nhìn tôi, giọng nói chột trầm trầm :

— Chẳng nói giấu gì cô, nhà con đông thì đâu có tiền bạc gì mà cho các cháu, chỉ cho chúng nó đi học lấy tí chữ đề làm vốn làm liếng thôi. Các cháu đi học tôi cố lo không thiếu một thứ gì. Tôi đề cho chúng nó thật rảnh rỗi đề học cô ạ — Như sáng nay, mưa gió quá, chúng nó đi học khò sở nên tôi công chị em nó đi đấy!

Bà ta chột cười thật tươi :

— Cái con Giang nó còn nhẹ đó cô. Lạy Chúa tôi! Cái thằng Ngự em nó cơ, nó nặng quá tôi công nó lựt cả mồ hôi ra đấy cô — Giêsu ma... cái thằng!...

Tôi cũng bật cười vì tiếng than kéo dài của bà, bóng bà ta lại chìm trong làn mưa dày hột, tôi nghe một cảm giác lâng lâng thật nhẹ. Ngày hôm nay, giữa cảnh mưa gió lồng lộng, tôi đã nhìn, đã mục kích một hình ảnh tuyệt vời của tình mẹ. Hình ảnh người đàn bà công con tới trường trong từng bước chân chậm chạp dưới cơn mưa tầm tã đã làm tôi xúc động — Tôi nhớ 4 câu thơ trong cuốn

« chim quyên xuống đất » của nhà văn Sơn Nam mà tôi được đọc tuần trước :

*Em thơ biết đọc i tờ
Yêu em buổi ấy bây giờ thêm yêu
Đèn xanh mẹ thắp chiều chiều
Cho trang giấy trắng mỹ miều
tương lai.*

Tôi thích nhất 2 câu cuối. Tuyệt quá! Còn hình ảnh nào thơ mộng cho bằng!

*Đèn xanh mẹ thắp chiều chiều
Cho trang giấy trắng mỹ miều
tương lai*

Tác giả nói đến tinh thần hiếu học của người dân miền Rạch Giá, Sóc Sơn, Tân Bằng (những địa danh nghe thật lạ tai!) Hôm nay, nhìn

CÔ... CÔ... CON BÚ CHAI...!

Giờ vào học, các em xếp hàng ngay ngắn. Tất cả im phăng phắc, tiếng thầy Giám học sang sảng hô danh hiệu của trường. Tôi chợt chú ý đến một tiếng khóc, hờn dỗi, ngân dài của trẻ nhỏ vang từ cuối nhà thờ, nơi tiếp giáp với vườn trẻ « N. H. ». Để ý nghe, tiếng khóc càng lúc càng lớn, tôi phân biệt được một vài chữ :

— Không biết... Không học đâu !

Tiếng khóc lớn dần lôi kéo một số má. đầu quay lại phía sau. Tôi bước chậm chậm về hướng đó. Tôi bật cười một mình! Một người đàn ông đang cố giữ một em bé

hình ảnh chịu đựng của một bà mẹ, tôi lại nhớ và đọc thầm trong trí tưởng :

*Đèn xanh mẹ thắp chiều chiều
Cho trang giấy trắng mỹ miều
tương lai*

Hai hình ảnh — một tâm tình — Tôi sẽ nhớ — sẽ nhớ mãi hình ảnh này trong tâm khảm, vào lớp, tôi bảo Giang :

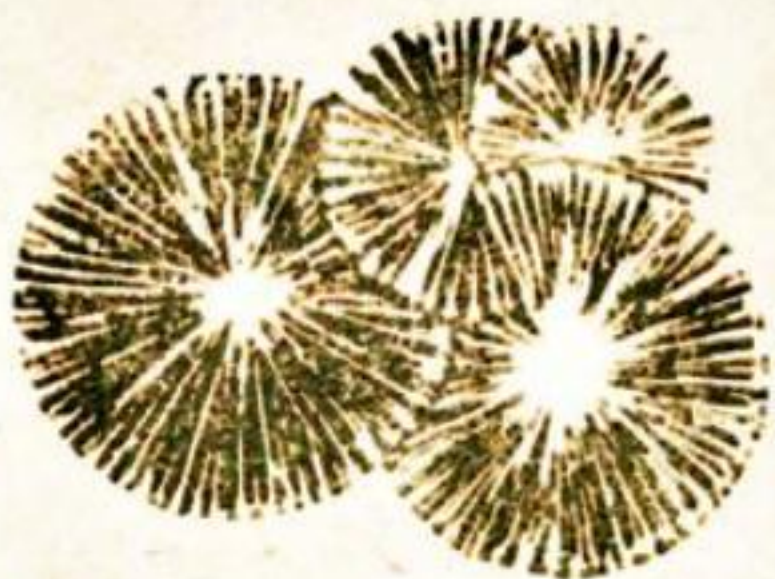
— Chịu khó học, Giang nhé! mẹ công em treo chân rồi đấy!

Con bé mუმ mუმ cười, còn tôi, tôi chợt thấy ảm áp với nụ cười của Giang... với những bước chân nặng nề của người mẹ... và với cả những giọt mưa đang ào ào trên mái tôn lớp học..

trai đang nhào lộn dử dội — ông ta đỏ bừng mặt trước những cái nhìn tò mò của những phụ huynh khác. À! Một ông bố dẫn con đi học tại vườn trẻ đây mà, chả biết sao chú bé lại nổi cơn bắt tử như vậy nữa. Tôi đến gần hơn. Người cha nhìn thấy tôi, mặt càng đỏ hơn, tay ông cố kềm giữ cậu con trai đang vùng vẫy lăn lộn dưới đất, và miệng thì ngượng nghịu :

— Cô. Chả biết sao hôm nay đi học mới vào đến đây tự nhiên nó lăn đùng ra khóc đỏ không nổi.

Tôi cúi xuống đỡ lấy chú bé và nhận ra một nét mặt quen thuộc

— Ồ... Dững đây mà! Sao vậy Dững? Nín đi cô thương nào!

Dững — chú bé có nét mặt láu lỉnh và thông minh đang học lớp Hoàng Oanh. Về học sớm Dững hay vào lớp tôi nín áo dài « Cô... cô... con viết chữ o tròn vo nè cô ».

Dững vẫn vụng vẫy trong tay tôi mặc những lời hỏi của tôi và những hơi thở nhọc mệt của bố Dững. Tôi quay sang ông:

— Ông chọc giận cháu cái gì, phải không ạ?

— Không, tôi có làm gì đâu — Dẫn nó đến đây tự nhiên nó lăn đùng ra, tôi chả biết làm sao cả cô ạ.

Tôi rút khăn tay, ôm thật chặt chú bé và lau những giọt nước mắt nhoe nhoẹt trên khuôn mặt mẫn sứa:

Dững càng hét to. Tôi cũng hét theo:

— Dững. Nhìn cô coi nào? Nhớ cô không?

Bị tiếng hét của tôi áp đảo, Dững tạm ngừng hét, đôi môi vẫn méo xeo:

— Dạ... nhớ!

Tôi đòi giọng nhẹ nhàng hơn:

— Tại sao khóc? Nói cô nghe nào? con trai mà khóc à?

Dững nhìn tôi một phút im lặng rồi lại òa khóc — gào thét, và dấy dụa. Tôi bịt chặt miệng chú bé:

— Cô nói không nghe cô ném xuống ao cá tra ăn thịt Dững nhé.

Câu dọa nạt có hiệu lực vì Dững vẫn sợ cá tra dưới ao trước lớp Dững.

Tôi hỏi lại, tay chấm nước mắt cho chú bé:

— Nói cô nghe đi, sao Dững khóc vậy hả? Nói cô nghe nào!

Dững nhìn tôi, ánh mắt rung rung, đôi môi rung động chuẩn bị cho những cái mếu sắp tới — tôi vuốt đầu Dững. Chợt chú bé lại òa lên khóc, tay nín chặt lấy người tôi. Tôi nghe lọt và thật rõ trong tiếng khóc của chú bé:

— Cô... cô... con bú chai.

Tôi còn đang ngơ ngác trước những nụ cười và ánh mắt những người chung quanh, thì người cha cười gượng gạo, tay phải đưa lên gãi đầu:

— Chết chưa! tôi quên mất! Hèn chi!

Tôi chưa kịp hiểu ông ta nói gì thì ông ta đã tiếp:

— Mỗi sáng đi học, cháu phải bú thêm một chai sữa cô ạ, sáng nay tôi quên mất — Hèn gì nó hờn!

Tôi bật cười với những nụ cười chung quanh — Tôi vỗ về Dũng:

— Vậy bây giờ Dũng nín đi nhé, ba về lấy bú chai cho Dũng nhé. Dũng đi với cô nghe.

Chú bé lại hiền lành hơn bao giờ:

— Dạ.

Trong khi người cha cầm đầu chạy thật nhanh về nhà lấy bú chai cho Dũng, tôi đứng nắm hai bàn tay Dũng xiết mạnh, một phụ huynh bảo tôi:

TÌNH NGƯỜI... HIỆN DIỆN GIỮA NHỮNG TÂM HỒN BÉ NHỎ

Hai giờ sau, trời đột nhiên mưa thật lớn. Mưa kéo dài suốt 2 tiếng đồng hồ. Nước từ các nơi dồn về sân trường... tràn vào các lớp học. Nước ở các ao cá dâng dâng. Nước tràn vào lớp tôi lẫn với những con rết và giun đất... Thấy trò cười vui vẻ vì giờ hoạt động thanh niên bắt đầu rồi...

— Re... e... e... ng...

Hồi chuông kéo dài của giờ về học. Trưa nay lội nước đã đời. Các em cười vui bảo nhau. Sân trường nước dâng ngang đầu gối, lụt cả những bậc thang cuối nhà thờ. Các em bì bõm lội... những ống quần xắn cao... tay giữ cặp đội trên đầu. Các em cười toe toét... tôi nhìn theo những bóng dáng nhỏ bé đang xa dần ngoài cổng...

— May cô tới chứ không thôi nó hờn không biết tới bao giờ — Đi dạy vui đấy chứ, cô nhỉ?

Tôi cười thật thoải mái, vâng, đi dạy vui lắm bà ạ. Thế giới của trẻ thơ nhiều niềm vui bất ngờ lắm. Những phần thưởng của cuộc đời là đây — Những niềm vui nhỏ bé nhưng châu thành là đây — Tôi bóp tay Dũng thật mạnh. Và Dũng, em là một trong những phần thưởng mà tôi có được, em có biết thế không em ???

— Thưa cô!

Tôi giật mình, quay lại.

— Chi đó Phi?

Phi là trưởng lớp, em cao nhất và học cũng khá nhất lớp.

— Thưa cô, cô cầm dùm em cặp nạng và cặp xách của trò Ngọc Loan đề em công trò ấy ra khỏi chỗ nước ngập. Đề trò ấy đi một mình thấy tội!

Chết chưa, tôi quên mất Ngọc Loan — con bé có một chân bị te liệt phải bó bằng những vòng sắt và di chuyển bằng 2 chiếc nạng. Tôi nhìn xuống Ngọc Loan, ân hận vì đã bỏ quên con bé:

— Ờ, đưa cặp cô giữ cho, hai cây nạng nữa — chị Phi công Loan ra khỏi chỗ nước ngập nhé.

Ngọc Loan cười tươi trao cho tôi cặp xách và 2 cái nạng bằng sắt. Chúa ơi! tôi kêu thầm, hai cái nạng nặng ơi là nặng, thế mà ngày nào Loan cũng chống nạng đi học. Tay ôm cặp xách của Loan, tay ôm 2 cái nạng, tôi, đi trước dò đường, tránh những đường cống để Phi công Ngọc Loan đi sau. Học trò đang lội nước trong sân trường cười to khi thấy tôi:

— Ô — cô chống nạng của trò Loan, bây ơ!

— Cô... cô... -cô chống nạng ngộ quá cô!

Tôi cười theo lũ trẻ, niềm vui dâng cao trong lòng. Tôi quay lại nhìn Phi, Ngọc Loan nhỏ bé trên lưng, Phi cười với tôi:

— Cô! nước lạnh quá! Em sợ rận ghê!

— Chết, đừng nói có rận cô té bây giờ à...

Ngọc Loan cắt tiếng:

— Cô... cô... may có chị Phi đưa em về chứ không thôi em không biết làm sao mà về!

Câu nói tôi có cảm tưởng là một lời trách tôi đã bỏ quên con bé. Tôi gõ gõ cặp nạng xuống làn nước đục lờ bễnh bồng nhưng rác rưởi... tôi nói một mình... tình người là đây... tình thương là đây... ở đâu cũng có... và giờ đây... nó hiện diện ngay trong tâm hồn học trò tôi... Phi... Ngọc Loan... Dáng cao lớn của Phi với Ngọc Loan nhỏ bé trên lưng nổi bật trên làn nước vàng ngà. Tôi cười thật tươi:

— Nước lạnh mà vui quá, Phi nhỉ?

Con bé nhìn tôi, xoắn lại hai cánh tay Ngọc Loan quàng trên vai, đáp nhỏ trong tiếng cười:

— Thừa cô, vâng.

MT. HOA

□ Việt Nam bắt đầu đúc tiền từ thời Đinh-Tiên-Hoàng. Tiền được đúc bằng đồng và gọi là Thái Bình Thông Bảo.

□ Đến thời Trần Thuận Tông, Việt Nam mới bắt đầu in và dùng tiền giấy, do sáng kiến của Lê Quý Ly (tức Hồ Quý Ly) thay cho tiền đồng và kẽm.

Triều đình buộc đòi 1 quan tiền đồng lấy 1 quan 2 tiền giấy. Ai bất tuân tích trữ tiền đồng sẽ bị tử hình.

□ Chúng ta thường thấy cộng rơm ở nơi mắt kẻ khác mà không thấy cây đã ở ngay mắt mình.

— Nếu người khác không làm xuê một công việc... hẳn là một người lười biếng.

Nếu chính tôi... thì bởi tôi quá bận.

— Nếu người khác nhất quyết theo quan điểm của họ... hẳn là một người cứng cỏi.

Nếu chính tôi... thì bởi tôi cương quyết.

— Nếu người khác cần nhiều thời giờ để làm xong việc... hẳn là người chậm chạp.

Nếu chính tôi... thì bởi tôi làm kỹ lưỡng.

— Nếu người khác làm hơn những công việc người ta đã dặn... hẳn là người đi quá quyền hạn.

Nếu chính tôi... đó là bởi tôi có óc sáng kiến.

— Nếu người khác bênh vực quyền lợi của họ cách ráo riết... hẳn là người chỉ nghĩ đến quyền lợi tư riêng.

Nếu chính tôi... đó là bởi tôi cứng rắn không để ai dầy đạp trên đầu.

(Trích Tới Khôn Của Loài Người của ông PHẠM CAO TÙNG)

NGUỜI ta tìm thấy những gì qua chiếc áo quan của Chúa Jesus dưới những tấm ảnh đặc biệt đã chụp được?

Các nhà khoa học đã khởi sự trả lời câu hỏi trên từ năm 1898 đang và sẽ tiếp tục con đường tìm tòi...

Nhiều vết đen trông rất rõ được cho là chiếc mũ dây gai nhọn — hình dáng giống như một cái mũ hơn là một cái vòng — mà Chúa Jesus đã bị bắt buộc phải đội. Vết giáo đâm được xác nhận dưới hình thức một vết thương — hình dáng giống một hạt đậu lentil — ở phía bên phải.

Nhiều dấu vết khác chứng tỏ rằng nhiều cây đinh được đóng xuyên qua cổ tay đã lỏng lẻo, theo một nhà khoa học người Pháp. Vậy là thiếu sót! Bác sĩ Pierre Barbet, một nhà giải phẫu có tiếng đã bỏ tước những điểm sau:

Nạn nhân được treo lên và giữ chặt với 1 cây đinh cắm xuyên qua lòng bàn tay nhưng vì đinh sút nên nạn nhân được ghim 1 vật xuyên qua cổ tay (xương cườm tay) để có thể đỡ cả xác người. Không còn nghi ngờ gì nữa, những tên đao phủ thủ thành La Mã đã hết sức giàu kinh nghiệm, quá quen với việc ghim người lên thập tự giá. Rõ ràng hơn bao giờ hết, những ngón tay cái đều mất cả!

KHAI QUẬT ÁO QUAN CHÚA JESUS

Sưu tầm của ÁNH MINH

Theo giải phẫu gia Barbet, nhiều dấu vết khác còn chứng tỏ rằng khi bị treo lên thập tự giá, Chúa Jesus đã phải chịu 2 hình phạt tàn bạo dã man.

Trước hết, Chúa Jesus đã bị đánh bằng roi đường kính 4,45cm. Nhiều vết trầy, trợt da được tìm thấy khắp nơi trên mặt, nhất là phía bên phải. Mũi cũng bị méo vì vết gãy xương sụn bên trong. Những bằng cứ trên đây chứng tỏ rằng chiếc roi ấy đã được sử dụng đặc lực bởi 1 người 'to con' đứng bên phải của Chúa Jesus.

Hình phạt thứ hai là 'tầm quật' (đánh) bằng roi Flagrum (tiếng La Mã), 1 sợi roi da có hẳn lên những viên bi nhỏ bằng kim loại hoặc bằng xương dùng để xé rách làn da nạn nhân. Nhà giải phẫu Barbet đã tìm thấy trên 50 vết đánh. Tất cả các vết thương đều có hình dạng giống nhau, dài chừng 3 cm. Hai vòng nhỏ tượng trưng cho 2 viên bi chì.

Chúng ta còn có thể quả quyết rằng trong khi bị đánh, Chúa Jesus

hoàn toàn trần truồng bởi những vết thương còn được tìm thấy nơi xương chậu, đáng lẽ ra phải được che kín...

Hơn thế, ắt hẳn đã có 2 tên đao phủ, không cùng 1 chiều cao vì những vết thương ở mỗi bên đều không có chung 1 độ cao như nhau.

Giải phẫu gia kiêm bác sĩ Barbet đặc biệt chú ý tới những cây đinh cắm xuyên qua xương cổ tay và ảnh hưởng của nó đối với những dây thần kinh ở giữa. Những dây thần kinh ở giữa không phải chỉ là thần kinh vận động mà cũng là thần kinh cảm giác quan trọng nữa. Khi chúng bị thương tích thì lập tức trải rộng ra (vì đinh) và chắc hẳn đã tạo nên 1 sự đau nhức khủng khiếp.

Theo ông Barbet, việc đâm bằng giáo quả là 1 việc làm táo bạo trong luật pháp của hạng 'đao phủ' này. Và Chúa Jesus đã tắt thở vì hậu quả của sự co rút quá nhanh lẹ của những bắp thịt, truyền ngay tới hệ thống hô hấp. Con người bị lên án tử hình đó có thể thoát khỏi sự ngộp thở bằng cách dang thẳng người ra để làm dịu bớt sự níu kéo thân mình nơi 2 tay, nhờ thế, Ngài mới có thể thở dễ dàng và tự do, hoặc có thể nói được. Nhưng, phương pháp không được sử dụng đến, nên CHÚA JESUS CHẾT VÌ NGỘP THỞ.

(xem tiếp trang 28)

TRONG mùa Đông lạnh giá đêm Giáng Sinh là viên ngọc quý.

Từ hồi xa xưa bố đã bảo với em như vậy khi mùa Đông đến. Bố yêu quý của em, luôn luôn em tin bố nói đúng.

Hồi ấy, em còn nhớ lắm những ngày lạnh bố thường ho luôn. Nhưng bố lại thích mùa lạnh mới lạ. Bố bảo trời lạnh bố thấy trong nhà ấm cúng hơn, bố lại thấy em xinh xắn và mũm mĩm hơn trong chiếc áo len xinh đẹp mà bố mua lúc sang mùa... Bố nói nhiều lắm đến nỗi có muốn kể ra em cũng không thể kể được vì lẽ mỗi lần bố chỉ nói một ít bất chợt mà em thì lại có tật không thể nhớ cái gì một lúc được. Nhưng dù không nhớ được cả trong một lúc, những lời nói của bố, những kỷ niệm với bố vẫn hiện ra từ từ trong trí óc em không phai mờ. Nhất là kỷ niệm những ngày mùa Đông không làm sao em có thể quên được. Có lẽ tới cuối mùa Đông này em sẽ nhớ ra hết bạn ạ.

Và vì bố em thích mùa lạnh nên em cũng thích mùa lạnh lắm. Và bây giờ thì em yêu mùa Đông như là chính Bố yêu quý của em vậy.

Bố ơi mùa Đông của mình đã đến lâu rồi và đêm Giáng Sinh cũng tới rồi, tung bừng với lời chúc tụng muôn phương và bài Thánh ca thanh thoát, vút cao trong khắp không gian huy hoàng thánh thiện

KỶ NIỆM ĐÊM MÙA ĐÔNG

●
LAM GIANG

Kính tặng thầy T.N. Hội

Và ở đây, con đang kể cho bạn con nghe về bố đấy bố ạ. Bố cũng lắng tai nghe con nha bố.

Có những hôm lạnh Lố ử con trong chiếc áo bành tô rộng rãi của bố. Người bố ốm có bọc thêm em vào nữa cũng dư sức. Chiếc áo của bố thơm lừng mùi thuốc lá. Mỗi nhỏ bạn của em thì bảo nói chuyện với bố em chỉ nghe hơi toàn mùi thuốc lá. Em, em nói bố thơm mùi thuốc lá. Những lúc rúc đầu vào áo bố để ngửi mùi thuốc lá khiến em thích thú bây giờ cái áo đó còn đây như bố vẫn ở bên em (ngày nào). Có lần em đã hỏi bố vào một đêm hai bố con rủ nhau ra sân hứng sương và gió lạnh trước đêm Giáng Sinh mấy đêm :

— Bố ạ, bố có bỏ hút thuốc được không hở bố ?

— Không con ạ. Hỏi chi vậy ?

Bố cười hỏi lại em. Chẳng lẽ em lại trả lời là : Con sợ bố bỏ hút thuốc em phải nhớ mùi khói thuốc của bố sao ? Em vuốt ngực bố nói :

— Hút thuốc nhiều hại phổi lắm bố ạ.

— Bố bố hút thuốc nhiều lắm sao ?

— Không nhiều gì nhưng mà mỗi lần thấy bố là con thấy luôn điếu thuốc trên tay.

Bố cười và châm thuốc hút nữa !

— Bố lại hút thuốc nữa rồi.

— Ừ.

— Bố cứ hút cho nhiều vào rồi bố chỉ còn có mỗi lá phổi thôi bố ạ.

— Phổi của bố bây giờ chỉ còn có nửa lá thôi nhỏ ơ.

Đôi mắt bố mệt mỏi ngó xa xôi, Chắc bố đang buồn gì đó nhưng em không dám hỏi. Em mân mê những ngón tay ốm gầy của bố. Bố cúi xuống cười. Em muốn ngủ quên luôn trong nụ cười của bố. Nhưng khi bố cười bố thật dễ thương, không ai biết trước đó mặt bố lạnh lùng và buồn lắm.

Bố mới cười xong đó mà bây giờ đã lạnh lùng ngó tận chân trời. Em dõi theo ánh mắt bố chỉ thấy màn đêm đen tối với vài đốm sao lạc lõng.

— Bố à, bố kiểm gì thế hở bố ?

Bố vẫn lạnh lùng. Em gục đầu xuống lòng bố. Suýt chút nữa là em đã ngủ quên nếu bố không ho lên dữ dội. Em hốt hoảng chồm dậy đưa tay vuốt ngực cho bố lo lắng vô cùng. Bố ho đến nỗi em phải meo máo kêu lên :

— Đừng ho nữa bố ơ, kéo cò họng bố nó toác ra hết bây giờ.

Em đứng xuống đất cầm mẫu thuốc trên tay bố vất đi rồi ôm lấy người bố kéo dậy.

— Vào nhà thôi bố ạ, bây giờ gió lạnh lắm.

Bố đứng lên và cầm tay em dắt vào nhà. Dáng bố cao và thẳng. Bố giữ dáng đi vững vàng chừng chạc con người bố toát ra một vẻ oai phong nghiêm nghị. cũng có khi người bố nghiêng ngả trên ghế với nụ cười diều cọt trên môi nhưng em vẫn thấy bố của em oai nghiêm lắm.

Dắt em vào tới trong nhà, bố quai tay khép cửa lại và đẩy em đi :

— Đi ngủ thôi con ạ khuya rồi đó.

Em níu lấy tay bố.

— Con muốn ngồi với bố chút nữa bố.

— Ừ lại đây với bố.

Bố kéo em lại cái ghế bành to
Bố đưa tay vuốt ve cái áo len của
em mỉm cười âu yếm nói:

— Áo của con đẹp quá hở.

— Bố mua đó mà.

Bố mơ màng đùa:

— Đề bố mua cho con vài chục
cái nữa con mặc cho sướng nhé.

— Ừ bố mua đi.

Em lấy tay che miệng cười tiếp:

— Ngay bây giờ à bố.

— Thì ngay bây giờ chứ sao.
Nhưng liệu tiệm nào còn mở cửa
nhỉ?

Nói xong hai bố con cùng cười
lên khanh khách. Rồi bố chép
miệng:

— Nói vậy chứ bố cũng phải mua
thêm cho nhỏ một cái màu thiên
thanh nữa đề nhỏ diện đêm Giáng
Sinh chứ.

Mới chút xí mà bố bảo em diện.
Em cầu vào tay bố còn bố thì cười
nắc nẻ. Rồi bố đứng dậy bảo em:

— Được rồi đó đi ngủ đi con.

— Bố không ngủ luôn à bố?

— Không con, bố còn chấm nốt
bài vở cho xong kéo học trò nó
mong nó buồn tội nghiệp. Với lại
đâu đi dạy mãi được, phải nghỉ chứ
phải không con? Nhưng phải có
người thay cái đã.

Em lo lắng nhìn bố nước mắt
chợt ứa ra em nói:

— Thôi bố ạ, bài vở đề đó mai
mốt hãy hay bố. Trời lạnh thế
này.

Thế mà bố không nghe em. Bố
nheo mắt rồi cốc nhẹ lên đầu em
nói:

— Đừng xúi bậy đi nhỏ. Có lạnh
có ấm chứ. Bố còn khoẻ như vâm.

Rồi bố ngắt nghêu đi lại bàn.
Em chạy đi lấy cái khăn choàng cổ
quấn vào cổ bố cho bố ấm. Em cốt
ý quấn cho chặt đề bố kêu lên:

— Bộ muốn xiết cổ người ta đấy
hử?

Bố đưa tay nói khăn trong khi
em chạy đi rót cho bố một cốc
nước trà nóng.

— Uống đi bố cho ấm cổ, ấm
bụng, ấm phổi.

Bố quàng tay ôm vai em.

— Cám ơn, cám ơn người bạn
nhỏ của bố. Đi ngủ đi con đề bố
ngồi kiểng cơm cho con ăn.

Nghe bố nói em không cầm được nước mắt.

— Con đã ăn của bố hết một lá rươi phôi rồi.

Bố cười phì :

— Bậy nào, phôi của bố vẫn còn nguyên vẹn hai lá con đừng lo. Phải ngủ ngoan nhé.

...

Kỷ niệm xa xưa bây giờ như văng vẳng đâu đây em còn nghe bố ân cần ấm cúng. Một tiếng động nổi lên, em giương mắt ngó dáo dác. Chẳng có gì cả. Nến vẫn lung linh trong hang đá.

Bố ơi con nhớ bố quá, con muốn nhìn lại cái dáng cao gầy của bố, con muốn nghe lại giọng nói vuốt ve trầm ấm của bố, con muốn ôm bố trong vòng tay nhỏ nhắn của con, như ngày nào. Bố à con nhớ bố.

Bố hứa mua cho em cái áo nữa mà bố chẳng bao giờ gởi cho em được. Phôi của bố, ời, em chẳng biết nó còn được mấy lá nhưng điều quan trọng là bố chẳng còn với em nữa bạn ạ.

Bố yêu quý của em, bạn thử tưởng tượng xem mất một người bố như thế không phải là điều đáng buồn cho em sao? Nhưng bố đã bảo em rằng: “Đừng buồn con ạ, nếu thương bố quá con hãy nghĩ rằng bố của mình sướng quá sắp được về với Chúa rồi, mừng cho bố chứ. “ Rồi bố em cười bạn ạ! không thể nào em quên được nụ cười của bố lúc bấy giờ. Em tự nhủ rằng đến phút cuối cùng của cuộc đời em em cũng tỉnh và thư thái như bố yêu quý của em vậy.

LAM GIANG

TIN TỨC TUỔI HOA

(tiếp theo trang bìa sau)

☐ AI MUỐN CÓ CHÂN DUNG ?

Tiếp tục chương trình hướng về miền Trung ruột thịt, Hội sĩ Vi Vi của Tuổi Hoa sẽ đem hết tài mọn vẽ chân dung cho quý vị ngay tại Tòa Soạn sáng Chúa Nhật 23.12.1973.

Mỗi bức chân dung (bằng màu nước hoặc chì than) được định giá tượng trưng là 500 đồng. Quý vị và quý bạn có thể tùy hỉ trả giá cao hơn, và số tiền thu được trong buổi vẽ vởi này sẽ được xung vào quỹ Cứu Trợ đồng bào miền Trung bị thiên tai.

Dịp hiếm có bỏ qua rất ưong.

● Ưu tiên cho 10 vị ghi tên trước tại Tòa Soạn.

Hình ảnh một ông già râu bạc với nụ cười rạng rỡ bất tuyệt, áo đỏ viền lông trắng, chân đi boots cao và, trên lưng, luôn luôn chiu nặng một túi đồ chơi... đã hầu như không thể thiếu trong mùa Giáng Sinh... Đó là Ông Già Noël.

Vâng! Ông Già Noël, Ông là ai?

Chúng tôi xin phép Tạp chí THỜI NAY đăng lại bài phỏng vấn kỳ lạ dưới đây của tác giả THU HẰNG đề độc giả TUỔI HOA hiểu rõ hơn về nhân vật nửa tiên nửa tục này, hàng năm vẫn trung thành mang nguồn vui và niềm hy vọng đến cho hàng triệu trái tim hồng khắp thế giới...

PHỎNG VẤN ÔNG GIÀ NOËL

— Ông là ai, từ đâu đến?

— Khó mà nói cho rõ ràng được. Bởi vì ông ở trong cổ tích và chuyện xưa. Ngay nhiều nhà học giả cũng nhầm lẫn bộ tịch của ông. Có người bảo ông là con cháu của một họ thiêng dòng Gô-loa. Có người lại bảo ông là thần khổng lồ Gar-gan thời trung cổ mà văn hào

Pháp Rabelais đã phóng đại và bóp méo thành nhân vật Gargantua.

Ông tin rằng trong người ông còn trộn lẫn những nhân vật cao dao và là một phúc thần có dinh dáng rất nhiều đến thần thoại thánh Nicolas. Chính ở miền Bắc nước Pháp và miền Trung Âu, người ta vẫn gọi ông bằng tên ông thánh ấy.

— Nhưng làm thế nào ông đi từ chuyện thần thoại sang chuyện có thật được?

— Chuyện kể cũng hơi ly kỳ thật đấy. Cách đây 70 năm, ông vẫn còn trong các giai thoại. Thế rồi thánng chap đến với những buổi tối dài dằng dặc, người ta thường kể chuyện ông bên củi thông bốc cháy. Những trẻ con như các con vậy, lấy làm thích thú, cho là chuyện quan trọng. Quên cả lo sợ những bước chân xa vắng vang trên con đường lạnh lẽo đêm khuya hay tiếng chó tru bên cánh rừng hoang. Ông trở thành nguồn hy vọng, và là ánh sáng trong đêm tối chờ chờ mang đến những niềm vui. Ông mang lại lễ Giáng Sinh với những cây đèn nến và những vì sao, máng cỏ và cây thông, ông hứa hẹn một bình minh với những trái cam đỏ ối, những hoa giấy bạc xào xạc, và những tiếng reo mừng rỡ. Là người mang thư trong một buổi mai độc nhất ông đem lại sự ngạc nhiên cho các trẻ con dưới ống khói lò sưởi.

Bây giờ ông biến thành người thật. Bởi một nghịch thuyết dễ hiểu, người ta càng ít tin ông bao nhiêu thì các ông lại xuất hiện nhiều bấy nhiêu. Khi lòng không thể đem lại niềm vui trên ánh mắt thì chính những món đồ chơi nho nhỏ kia làm cho các con sung sướng. Ông già trong cổ tích đã biến thành một nhân viên quảng cáo. Là một

kẻ dẫn đường. Cần gì phải tin khi đã thấy. Nhưng các con không còn cho những món đồ chơi mà các em thích là một ảo ảnh nữa. Các em không phải đợi những món ấy hiện ra trong xứ thần tiên, mà trái lại các em có quyền lựa chọn tự do trước mặt.

— Từ đâu nảy sinh ra cái ý nghĩ công khai ấy?

— Chính ở Anh người ta dùng ông già Noel bằng da bằng thịt. Ban đầu có thể vì mục đích quảng cáo nhưng người ta không thể nào bỏi nhọ nhiệm vụ thiêng liêng của ông.

— Thế ông đại diện cho cái gì và vai trò ông như thế nào?

— Một vai trò, à! Vai trò của ông không thể nào rời khỏi ý niệm Noel được. Nhưng cái lễ này được xem như là ngày phát đồ chơi cho các em. Trong nhiệm vụ mới này ông biến thành người tục. Nhưng ông cải trang như thể có lẽ hay hơn. Ông là người biến mộng thành thực, *nhưng chỉ là một kẻ thấp tèn* theo buổi lễ, để làm cho các em vui. Vì thế ông phải khôi hài, làm những trò kỳ cục. Càng ngày đồ chơi càng có vẻ khoa học nên lòng dễ tin của các em bớt lân, và chỉ những em bé nhỏ mới tin các ông mà thôi.

—>

— Ông vừa nói đến chuyện cái trang...

— Các em hiện thấy ông mặt áo đỏ đầu chụp mũ vải viền lông chồn... Đó là sai. Ông già Noel phải mặc đồ trắng, mũ trắng. Ở miền Provence (Pháp) còn giữ lệ cổ nên già Noel ăn mặc trắng như tuyết. Đồ đỏ chỉ dành cho già Thánh Giăng thôi. Thỉnh thoảng các em thấy ông mang ủng bện bằng rơm. Đó chẳng qua để cho khỏi dơ áo dài khi mang những đồ chơi quảng vào lò sưởi. Các em nghĩ xem, ông thuê cái áo dài này 2 000 quan mỗi ngày. Các em cũng nên biết rằng lễ Noel, tưởng niệm ngày giáng sinh của Chúa Cứu Thế, chỉ cử hành vào ngày 25 tháng Chạp từ một ngàn sáu trăm ba mươi năm nay. Chính Đức Giáo Hoàng Jules I, năm 336, đã định ra ngày đó để tránh những buổi lễ của bọn tà giáo đặt vào tiết đông chí. Hãy tưởng tượng một ông già hơn 1.600 tuổi mà không râu thì thấy thế nào! Tuy nhiên râu của ông ngoài ra còn là dấu hiệu để chứng tỏ rằng đó là một người giàu kinh nghiệm, độ lượng, khôn ngoan và quảng đại.

— Công việc của ông gồm có những gì?

— Thay đổi tùy theo chỗ. Dọc đường ông có thể là người bán hướng dẫn các em chụp hình. Trong các cửa hàng ông có thể là một

nhân viên bưu điện để chuyển một bức thư xuyên hành tinh, là một người có đủ sức thực hiện ý muốn các con. Và bao nhiêu chuyện khác!

— Trẻ con bây giờ có khác trẻ con trước kia không?

— Có chứ! Bây giờ từ nhỏ chúng đã muốn làm người lớn, làm những công việc như người lớn. Đồ chơi càng ngày càng mất vẻ đồ chơi và biến thành đồ dùng. Xe lửa điện với đầy đủ tiện nghi, xe hơi toàn hảo, búp bê chỉ còn thiếu bộ óc nữa thôi, dụng cụ y tá, những món đồ gỗ xinh xắn y như thật... Hồi xưa đồ chơi làm sao bằng của các con bây giờ!

— Đồ chơi khoa học có làm mất vẻ thiêng liêng không?

— Người ta không thể chối bỏ tài bất chước của trẻ con. Nhưng ông thấy những cậu mà cha mẹ làm nghề may vá, vẫn còn thích lượm vải vụn và ống chỉ để chơi.

— Ông nhận thấy nơi bọn bạn tí xiu của ông có những đặc tính gì?

— Trước hết, tự nhiên. Cũng không vói vỉnh cho lắm.

— Hạng này ông không ưa?

— Nhưng hạng chỉ muốn xem ông già Noel là một kẻ bị phạm tục hóa, những hạng chỉ chực bóp nghẹt trí tưởng tượng của trẻ con,

giết lại hy vọng và lý tưởng của chúng.

— Thề giới tân tiền ngày nay có còn thích hợp với ông già Noel nữa không?

— Sự thật hình như không. Không phải ông chỉ nghĩ rằng mấy kiến trúc sư đã cất nhà không ống khói, mỗi thời đại có mỗi ông già Noel riêng. Sự thật, điều mà ông tượng trưng rất có ích. Và lại lòng từ thiện chưa dứt hẳn trong chúng ta.

— Người ta thường đặt ông câu hỏi nào nhiều nhất?

— Những trẻ con thích muốn biết tìm đồ chơi ở đâu, làm cách nào để có. Người lớn hay hỏi tuổi. Nhưng câu hỏi mà ông nghe nhiều nhất, và khốn khổ thay, ông không thể trả lời được là: “khi nào chúng tôi tìm được căn nhà cho thuê?”.

— Những gì khiến ông xúc động nhất?

— Nụ cười sung sướng của đứa bé nghĩ đến giấc mộng của mình và nụ cười buồn bã khi đứa bé mộng đến giấc mộng của mình!

— Ông thích làm việc ở chỗ nào?

— Bên cạnh cây Noel, bởi vì cây này đẹp và quý phái, không thể vắng mặt trong buổi lễ Giáng Sinh. Các con nên biết rằng chính công chúa Hélène de Mekleurbourg, nữ quận công Orléans, đã bày ra cây Noel ở Ba lê năm 1840, nó vốn là cò tục có từ lâu bên Đức. Tuy nhiên nó chỉ được phổ thông từ đệ II Đế chế, do Nữ hoàng Eugénie. Một cây thông dù lớn dù nhỏ, nếu gắn đèn và hoa giấy, tự nhiên thấy vui mắt và khiến cho lòng thấy rộn rã...

— Cái gì dễ nhất đối với ông?

— Phát hiện niềm vui bất cứ lúc nào

— Cái gì khó nhất?

— Dưới lớp cải trang, ông không thể thực hiện điều mình muốn cho mình như mình đã muốn cho người khác.

— Ông nghĩ sao khi hoàn thành sứ mạng?

— Nghĩ đến sự trái nghịch giữa hai cuộc sống.

(xem tiếp trang 43)

HỒNG HẠNH phụ trách

TÓC DÀI LÀM ĐẸP

CHO TÓC DÀI HOA TÍM

Vào những dịp lễ lớn trong năm như Giáng Sinh chẳng hạn, bố mẹ chúng ta cũng tỏ ra dễ dãi với chúng ta hơn phải không! Chúng ta được phép cùng bạn bè đi dự lễ khuya họp vài người bạn trong một bữa tiệc nho nhỏ v. v..... Và trong những dịp ấy bạn cũng muốn sửa soạn cho mình đặc biệt hơn chút. Chiếc áo dài trắng được treo vào tủ ít hôm để thay vào đó những chiếc áo màu xinh xinh, những bộ quần áo cắt khéo. Với những Tóc Dài lớn lớn rồi hẳn bố mẹ cũng không cấm chúng ta ‘trang điểm’ tí xíu. Nhưng phải trang điểm thế nào để bố mẹ phải tấm tắc khen bạn và biết đâu các người sẽ có thể còn tiếp tục cho phép bạn sửa soạn trong những dịp lễ lớn nữa? Ấy là một khi bạn đã sửa soạn xong mà người khác nhìn bạn không thể nhận ra làn son, vệt phấn bạn đã đạt được tất cả tinh vi trong nghệ thuật điểm trang đấy.

Dưới đây là phần chính bạn cần tô điểm nếu nó không được hoàn toàn.

— Lông mày hãy để tự nhiên. Chỉ nhờ bớt một vài sợi mọc ‘vô trật tự’ sát con mắt thôi. Bạn có thể dùng chì kẻ mắt vót nhọn thêm vài nét để kéo dài thêm ra nếu lông mày bạn hơi ngắn. Cặp lông mày nhỏ nhỏ tập sẽ khiến khuôn mặt bạn mất vẻ dịu dàng và lại không hợp ở tuổi bạn.

— Để đi tối, với những bạn mí mắt bị đỏ hãy phớt qua một tí phấn đánh mắt màu xanh da trời, xanh lá cây hay một chút màu hoa cà nếu bạn có làn da thật trắng.

— Để cho cặp mắt có vẻ to hơn bạn dùng cây viết kẻ mắt vót thật nhọn và kẻ một đường mảnh sát chân lông mi.

— Một chút phấn hồng lên má và đôi môi phớt nhẹ chút son màu nhạt, bạn đã hoàn tất phần trang điểm.

— Với những bạn da nhòen trước khi sửa soạn lấy bông gòn thấm «alcool camphrée» (mua ở tiệm thuốc tây) lau sơ mặt một lượt.

— Muốn cho đôi môi có vẻ tự nhiên bạn hãy quẹt một chút son lên đầu ngón tay út và dùng ngón ấy tô mạnh lên môi.

* Cuối cùng là một lời dặn quan trọng: Bạn phải rửa mặt thật kỹ với xà bông tốt và nước mưa, cũng như bạn chỉ nên giữ phấn son trên mặt không quá 2 giờ đồng hồ.

Những Tóc Dài đã lớn được quyền dùng đến mỹ phẩm, nhưng những Tóc Dài nhỏ hơn vẫn có quyền sửa soạn vì đây là những dịp lễ lớn phải không em? Em không dùng đến mỹ phẩm mà em dùng những mẹo vặt nhỏ để khuôn mặt sáng hơn thôi.

— Để cho cặp mắt đẹp hơn em hãy lấy một muỗng café đường trắng, thêm vào chút xíu nước, để lên bếp đun cho đường chảy ra và hơi sánh sánh. Em dùng đường ấy vuốt cho lông mi bóng và cong lên.

— Da mặt em hơi tái? Em cắt vài khoanh cà rốt dùng nó chà lên cho hai má ửng hồng hơn.

— Sau chót em dùng chút sủ «vaseline» thoa lên môi cho nó có vẻ tươi mượt hơn.

Vì em còn nhỏ, em chỉ nên sửa soạn như vậy là em đã xinh lắm

rồi. Những gì quá trớn chỉ khiến em già trước tuổi và kệch cộm thôi.

Bây giờ chị xin chúc tất cả các em một mùa Giáng sinh vui tươi và nhiều may mắn.

NÓI CHUYỆN VỚI ÔNG TÁO

BÒ KHO

Hôm nay lễ, Tóc Dài xin mẹ nghỉ ngơi một bữa để Tóc Dài thay mẹ vào bếp. Nhưng em đã có món gì đặc biệt đi mời cả nhà thưởng thức chưa? Nếu chưa chị xin giới thiệu Uyên Thu, Uyên Thu hiến các em món bò kho ngón sở trường của em. Trong những gia đình công giáo, món này có thể nấu để dành tối đi dự lễ khuya về, em dọn ra mời cả nhà dùng nóng. Chị chắc các em sẽ được hoan hô lắm đấy.

VẬT LIỆU

Thịt nạm gầu	1kg.
Tỏi	1 củ.
Hành củ khô	10.
Hành tây	2 củ lớn.

Gừng	4 đốt ngón tay
Bột cà ri	1/3 gói
Ngũ vị hương	2/3 gói
Quế thanh	1 ngón tay
Tương xay	1/2 chén ăn cơm
Cà chua hộp	2 muỗng súp.
Nước dừa	5 trái.
Carotte	1/2 kg.

- Bánh phở, hoặc bánh mì để ăn kèm. Một ít rau húng quế xắt nhỏ, chanh, ớt.

CÁCH LÀM

Thịt mua về rửa sạch xắt miếng cỡ 3 ngón tay và dày 5 ly. Tỏi hành gừng, quế đập dập hành tây xắt xuôi làm tám, bột cà ri, ngũ vị hương, tương xay, 1 muỗng súp muối, 1/2 muỗng café tiêu, 1 muỗng café bột ngọt, tất cả bỏ chung vào thịt, trộn đều, ướp chừng 1 giờ. Cà rốt gọt sạch cắt khúc độ 2 ngón tay, to cỡ ngón tay cái để riêng. Cà chua hộp cho chút dầu vào xào cho lên màu rồi trút ra nồi thịt, bắt lên bếp, đậy vung để lửa đỏ cho thịt thấm gia vị. Khi nước thịt gần cạn hết, cho nước dừa vào hầm. Chừng 1 tiếng rưỡi sau, thịt đã mềm, cho carotte vào. Carotte mềm là món ăn hoàn tất.

- Nếu gia đình sợ mỡ, các chị có thể thay thịt nạm gầu bằng thịt bắp.

- Nước dừa mua ở những hàng bán dừa nạo sẵn, chỉ chừng mười đồng một túi nước một trái.

- Nên canh lửa vừa vừa thôi, kéo cạn hết nước, cho nước lạnh

vào là hồng món ăn ngay. Món này ngon ở chỗ dùng toàn nước dừa. Nếu có thể, các chị nên mua trừ hao thêm một túi nước dừa để sẵn.

- Quế thanh mua ở tiệm thuốc bắc, chừng 30 đồng là đủ.

- Nếu dùng với bánh mì, nên nêm nôi bơ kho vừa ăn. Nếu dùng với bánh phở (hủ tiếu) nên nêm mặn hơn một chút.

UYÊN THU

KHAI QUẠT ÁO QUAN...

(tiếp trang 17)

Chiếc Áo quan mô tả 1 người bị hành hình được tả rõ như trên. Đã có nhiều người tranh luận sôi nổi về vấn đề có chắc chắn là khuôn mặt của Chúa Jesus không. Nhiều người khác, ngoài Chúa Jesus, cũng bị treo lên thập tự giá kia mà. Chiếc Áo quan chắc chắn cổ xưa, nhưng tại sao lại bảo là khuôn mặt của Chúa Jesus?

Nhiều xác người đã được đào xới, nhưng chỉ mỗi một xác người trên đây mang vẻ mặt và nhiều chi tiết xác thực nhất.

Nhưng con đường tương lai vẫn trải dài trước mặt. *Đúng hay sai?* Mai kia, ngộ người ta tìm thấy 1 cái xác đúng hơn thì sao?

Bây giờ, chúng ta cứ hãy tin cái xác này đã (tài liệu tháng 7 năm 1973 mà!). Còn *đúng hay sai* thời gian sẽ trả lời nay mai...

ÁNH MINH

(viết theo tạp chí NR, July 27, 30).

B37.— HÃY CÒN ĐÂY

BỐ (hạnh diện): Mình có thấy là cu Tí nó thừa hưởng óc thông minh của anh không?

MẸ: Có lẽ... Của em hãy còn đây.

B38.— NẾU CÔ NÓI NHỎ

CÔ GIÁO: — Tí, em không thể ngủ trong lớp như vậy được!

Tí: — Thừa được... nếu cô nói nhỏ nhỏ lại một chút ạ.

B39.— Trong ngân hàng. Có tiếng hỏi, đồng dạc:

— Có ai lam rớt một xấp bạc không?

Một tiếng trả lời ngập ngừng:

— Tòì...

— Thế thì sợi thung của bà rơi đây nè!

B40.— Trong Toa-lét. Có tiếng bố cu Tí:

— Ủa, lưỡi dao cạo hôm nay sao mà cùn vậy nè. Cạo rất cả mặt mà không đứt râu!

— Ơ! vậy ra râu ba cứng hơn cả lông heo sao?

— Con nói gì lạ vậy Tí?

— Thì hồi hôm con thấy má đem cạo chân giò heo ngọt xớt hà, có sao đâu!

B41.— Trong thư viện. Cu Tí hỏi cô thủ thư:

— Cô cho tôi mượn một cuốn tự điển trong kia.

— Em muốn quyền nào?

— Quyền nào cũng được. Đề kê ngồi ấy mà... cái ghế kia thấp quá.

B42.— Trong nhà, buổi tối. Cu Tí trình học-bạ cho bố xem. Bố không được bằng lòng:

— Zé-rô toán! Tháng nào cũng zé-rô về toán! Sao con tối dạ thế hở Tí? Này nhé: Má con mua 12 quả cam. Buổi trưa má xẻ ăn 3 quả. Tối má xẻ thêm 5 quả nữa. Như vậy còn lại mấy quả?

Má Cu Tí (từ dưới bếp la vọng lên):

— Cái gì mà tới 5 quả lận? Buổi tối mát trời ăn hai quả thôi. Ông cứ ví dụ hoang thế rồi con nó xài phí cả ra!

ĐÀU BÒ

(xem tiếp trang 30)

Bé Việt bé Nam

BÒ CƯỜI • tiếp trang 29

B43.— TOÁN CỘNG

- Anh Đò bầu ơi!
- Cái gì thế?
- Em đố anh một bài toán cộng nhé?
- Chuyện, toán cộng ai chả làm được.
- Ủ, vậy ba cộng với mấy thành 2.
- Ba cộng với... ơ... ơ... Đẹp!

làm gì mà thành hai.

— Xi... vậy mà hách. Ba cộng với má thành hai. Anh Đò bầu rõ thật là... là... đầu bò!

BÙI ÂN HÒA (BMT.)

B44.— MỘT NGƯỜI ĐÀN BÀ

Cậu bé vừa đi dạo trên xe hơi với cha cậu về, vào nói với mẹ:

- Con và cha đã giận nhau trên đường về.
- Tại sao vậy?
- Vì một người đàn bà!

— Cái gì? Ai?

— Cha đã gặp cô giáo dạy con và hỏi việc học hành của con như thế nào?

NGUYỄN THANH PHONG

B45.— TRÒ CHƠI

Giờ chơi trong một lớp học. Một cậu đứng lên hỏi:

— Ai muốn làm em cháu tui thì giơ tay?

Cả đám bạn nghe vậy giận lắm muốn xúm vào khện cho một trận.

Nhưng hân đã tiếp:

— Bây giờ ai muốn làm ông làm anh tui thì giơ tay lên?

Được dịp trả miếng, cả bọn nhất loại giơ tay! Hân nhìn quanh:

— Thôi được. Bây giờ ai muốn làm em cháu tui thì bỏ tay xuống!

SÓNG XANH

LÊ NGUYỄN MAI TRẮNG

VƯƠNG CUNG THÁNH ĐƯỜNG

Chiều bước dưới hàng cây Nguyễn
Du

Gió thổi lòng say như nhạc ru
Có áo ai bay, màu áo tím
Sao mà chợt thấy tím hoang vu.
Nhớ xưa cũng bước ở đường này
Bé vẽ, tóc bím thả bên vai
Ngang qua tượng mẹ, tay làm dấu
Trông bé ngoan hiền như chú nai.
Có lần tôi hỏi « bé nguyện gì? »
Quay lại nhìn tôi. Cười mím chỉ
Rồi bé nghiêng đầu và khẽ nói:
« Bé cầu đất nước hết phân ly. »
Từ đó mỗi chiều trước Vương Cung
Đợi bé ra về, cầu nguyện chung
Bé ước mai sau làm tu sĩ
Như thánh Thérèse ban mưa hồng.
Không ngờ mơ ước lại vỡ toang
Kỷ niệm buồn như mây bay ngang
Bé thôi không mơ làm tu sĩ
Bé đã rong chơi tận Thiên Đàng.
Cho nên chiều nay trên đường xưa
Dù trời không nhỏ giọt mưa thưa.
Nhìn tay Đức Mẹ mà muốn khóc
Vì lòng mang nặng một cơn mưa.

THƯƠNG VŨ MINH

MÙA ĐÔNG TẶNG CHIM SẼ.

trên lối cũ đi về chim có nhớ
tháng mười hai bông sứ rụng trong
vườn
em xoa tóc bâng khuâng ngồi dưới
cỏ
và lá vàng bay gợn nhẹ xót thương

còn ở đó một mùa đông tội nghiệp
em áo len lên dốc cỏ một mình
tóc bay rồi giữa rừng thông khép
nếp
nước trong hồ thoáng chút lạnh hơi
im

còn ở đó một mùa đông âu yếm
hai hàng cây giá ty đứng bơ vơ
mà mưa trắng bay mù trên dầm niu
buổi chiều nào chim khóc rất ngu ngơ
và chim ơi — trên lối về — còn nữa
tháng mười hai tóc chẻ sợi ngoan
hiền

dáng em đi giữa chiều đông mê mải
tự bao giờ — trong trí vẫn y nguyên
hát tặng em một mùa thân ái cũ
dù bước về em thôi đã bay xa
dù bước về em thôi còn trẻ dại
gió trong vườn se sắt cộng mưa hoa.

VŨ HOÀNG VIÊN

Bút nhóm HOA SA MẠC

CỎ MAY

Buổi chiều trên đồi cao
Con suối chảy ngọt ngào

Và cơn mưa dậy vội
 Mực tử ngưng đồng dao
 Và chiều đó mưa bay
 thần thờ gió hoen mây
 Em ngồi bên cửa vò
 Nhìn những cánh cỏ may
 Sáng mai có nắng tiên
 Dịu như tuổi ngoan hiền
 Run môi em khe hát
 Đại khờ chút cô miên
 Em đi trên đồi cao
 Có nắng rơi hồng hào
 Em đưa tay luyến ái
 Đồi cỏ may thương sao
 Bây giờ là mùa đông
 Rưng rưng cánh mưa hồng
 Em thủ thỉ gọi nhỏ
 Đồi cỏ may buồn không?...

HOÀNG VŨ MIÊN TRƯỜNG

1 — MƯA LẬP ĐÔNG

Mưa rơi đá phủ rêu mềm
 Em mười sáu tuổi vừa lên điệu buồn
 Tiếng mưa dậy nhớ con đường
 Mùa ngoan em thả mùi hương ngây
 lòng
 Mưa xanh lúa mạ ruộng đồng
 Buổi em hát giữa mùa đông ngậm
 ngùi
 Nhớ ngày xưa bước chân vui
 Nhìn hôm nay khóc sụt sùi xót xa. □

2 — ĐÔNG TÍM

Đông, em mặc áo hoa cà
 Có ai đứng ở bên nhà ngó sang
 Tím hồng những giọt mưa tan
 Sầu chia trảm ngã lòng hoang vu đầy
 Về ngang lối cỏ thương mây
 Khi qua vườn cũ tiếc bầy chim
 xưa. □

3 — GIÓ RU CHIỀU XUỐNG

Gió ru tóc cỏ bay hồng
 Em tan học bước qua dòng sông xanh
 Gió ru về cuối nội thành
 Ru mây mưa, ru lá cành, ru chim
 Ru mùa đông ngủ im lìm
 Ru em hiu quạnh, ru mình quạnh hiu
 Gió ru chiều xuống ngang đầu
 Nghe trong tim cũng nát nhầu nhớ
 thương. □

THẬP CẨM

(bản VIỄN DU)

MÙA ĐÔNG

TRÊN GIỒNG ÔNG TỔ

Trời trở mùa qua những tháng đông
 Từng cơn gió lạnh lướt trên đồng
 Đã nghe hơi rét len vào áo
 Đi dưới mù sương đợi nắng hồng
 Mấy cánh đồng xanh rộng ngút ngàn
 Có dòng sông nhỏ chạy băng ngang
 Thấy run như thềm qua cầu đá
 Như buổi đầu tiên dạy ngõ ngang
 Các em đi học rất ân cần
 Áo quần thô thiên dấp băng khuâng
 Thấy em rải rác trên đường sớm
 Trường ở còn xa ngõ quá gần
 Các em ngồi học rất ngây thơ
 Trời lạnh thầy nghe ấm bất ngờ
 Em trông lời giảng như chờ nắng
 Đẻ sưởi lòng em những mộng mơ
 Dù những ngày đông cứ lạnh hoài
 Mong lời thầy giảng sẽ không phai
 Trông hương phấn nhảy xem là
 nắng
 Hãy ủ hồn em với vở bài □

Ô Chữ Giáng Sinh

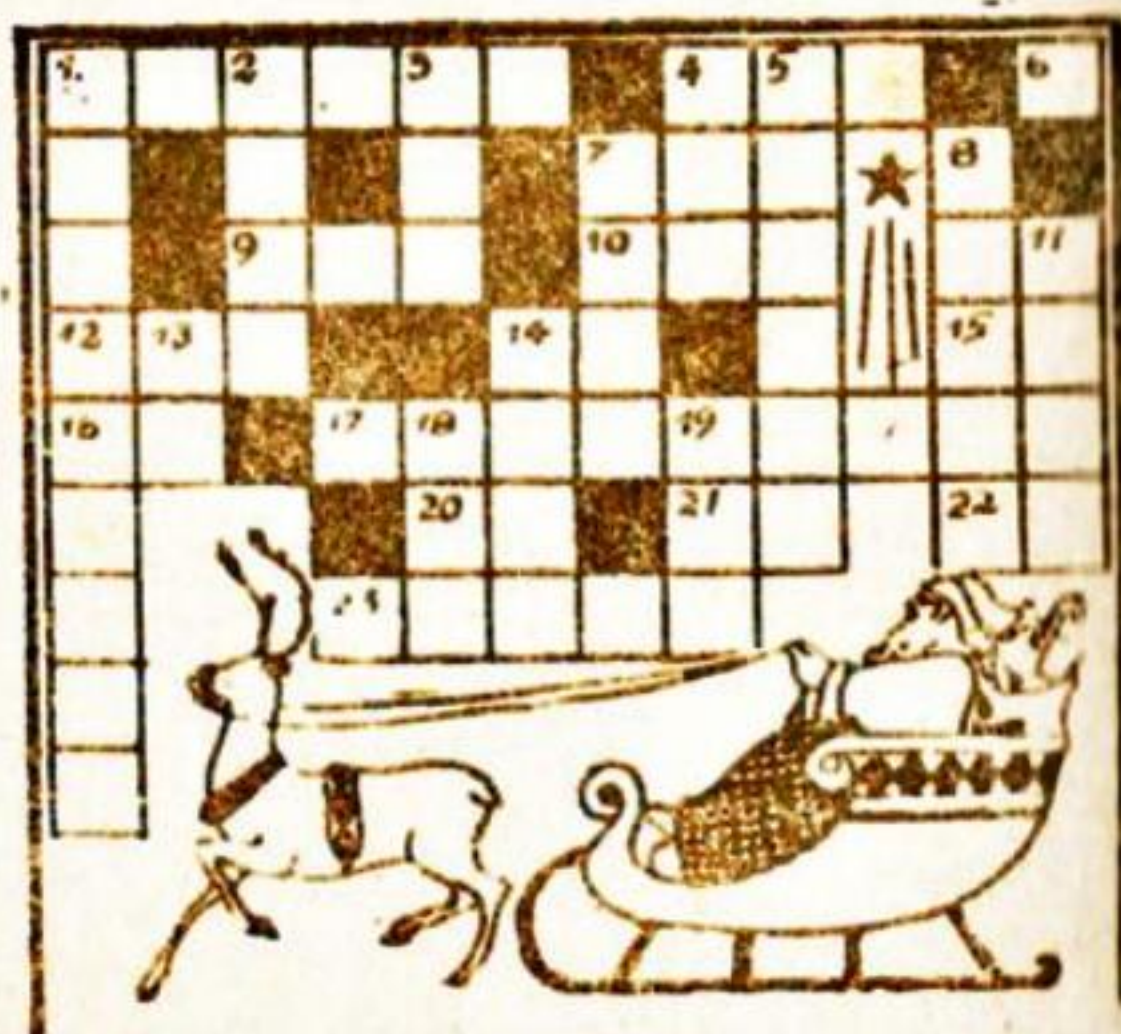
NGANG

- 1— Người đi truyền đạo
- 4— Một loại thuốc trừ côn trùng
- 6— Quốc gia có tòa thánh Vatican
- 7— Hàng cây hay cọc trồng chung quanh một khoảng đất.
- 9— Chữ tắt của Tổ chức Năng Suất Á châu
- 10— Trái với khô
- 12— Ẩn, giấu mình.
- 14— Sợ do con tầm nhả ra
- 15— Còn gọi là ỉ
- 16— Làm cho hết rồi, hết vương.
- 17— Thánh địa Thiên Chúa giáo, hiện thuộc Do Thái.
- 20— Tiếng người Bắc gọi con trưởng
- 21— Cung bậc dưới nốt Fa
- 22— Cây Lúa non
- 23— Loại cây được dùng nhiều trong mùa giáng sinh.

DỌC

- 1— Ngày [25-12]. 2, Tên gọi một khối quốc gia ở Trung Đông nổi tiếng về dầu hỏa. 3— Tinh tú ta thấy lấp lánh vào ban đêm 4 Quốc gia phát xuất đạo Thiên Chúa. 7— Chất nước cất bằng trái cây ủ với men 8— Địa danh nơi Chúa giáng Sinh 11— Thủ đô của nước Ý. 13— hão huyền, không thực 14— Chỉ nước tràn ra 18— Giống nhái, mình to 19— SMG.

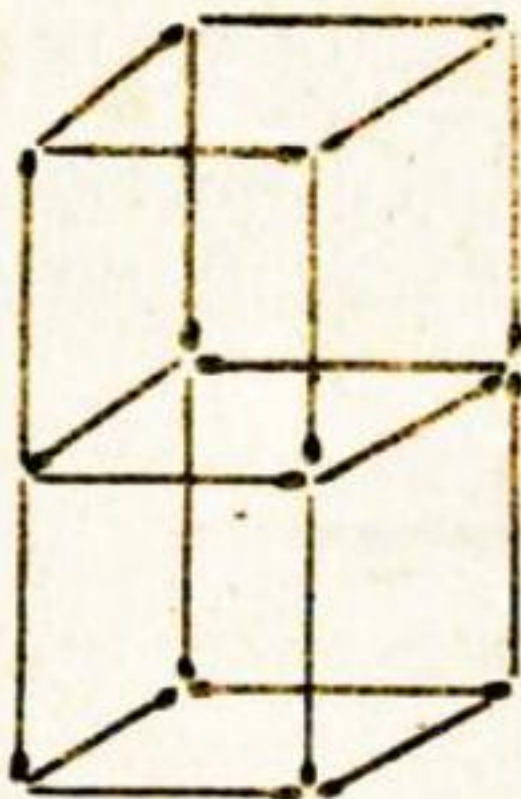
THƯƠNG NGÀ

● BÌNH

2. Mời xem hình :

1. Hôm nay Dzíc Dzắc mở đầu bằng một nụ cười kiêu cạo làm quà của **ĐIỀN LONG** :

— Tớ đổ cậu liệng tảng đá kia xuống sông nòi đó.

— Sức mấy mà liệng không nổi.

— Không nổi thì tính sao? Một chầu kem nhá?

— Ô kê! Coi đây : (Liệng. Và tảng đá bay xuống sông, chìm lìm!)

— Kem! Ô kê? Chìm đó chớ nòi đâu... ha... ha... ha...

2. Bạn **PHAN KHƯƠNG THAI** bị đường xăng (đại huynh) ám ảnh hơi kỳ. Tuy nhiên đây là thứ ám ảnh lạc quan. Bạn hỏi rằng : Nếu một mỏ dầu hoà được tìm thấy khoảng chính giữa Hà Tiên và đảo Phú Quốc thì mỏ dầu ấy gần nước nào nhất?

Ở đây chưa nói chuyện chủ quyền nhá. Bạn Thái chỉ hỏi gần nước nào, thế thôi.

3. Tóc dài **TẠ THỊ HOANG MAI** đi chợ. Cô xách về một giỏ gồm 1 con gà, 2 con vịt và 3 con ngỗng, để ăn Noel. Hỏi bao nhiêu tiền mỗi con, cô cho biết phải 3 con gà và 1 con vịt mới bằng giá tiền của 2 con ngỗng. Và tất cả gà vịt ngỗng trong giỏ giá 2.500đ.

Bạn tính hộ giá tiền mỗi con gà, mỗi con vịt và mỗi con ngỗng?

(Kết quả đăng trên số Xuân Giáp Dần)

GIẢI ĐÁP DZÍC DZẮC SỐ 213.

1. Đó là máy bay **Đằm Già** (còn gọi là **Bà Già**, nhưng **Đằm Già** trông... thâm hại hơn là... bà già!) Tên chữ là **L 19**, máy bay trinh sát.

CÁC BẠN ĐÁP ĐÚNG :

LÊ VĂN HẢI (ĐNH) TRỊNH NGỌC ANH (LVD) TRẦN NHƯ VÂN (TN) NGUYỄN VĂN TÂN (GDH) HẢI VÂN (ĐT) TRẦN VĂN CHÍ (MT) — HỒNG VÂN (CL).

Các bạn trên sẽ nhận được báo biểu số 216

Đọc, Viết, Góp ý
và Cổ Động cho

TUỔI HOA

là giúp Tuổi Hoa

Phục Vụ Bạn Đọc

Hữu Hiệu hơn

(Xem từ TH số 207)

Giọng cương quyết, Kha nói to :

— Chừng nào mẹ con về sẽ đề chìa khóa nơi tủ, còn bây giờ phải nghe lời cậu.

Phan lưỡng lự giờ chìa khóa lên, hỏi :

— Bây giờ con cắt đâu đây, cậu ?

— Đem vô phòng ngủ mà cắt, nhớ đừng cho ai biết chỗ, trừ ba đứa con.

— Giấu cả với cậu nữa sao ?

— Phải ! giấu cả cậu nữa !

— Kỳ quá, làm như cậu là kẻ gian không bằng...

— Biết chừng đâu...

— Kha buột miệng nửa chừng, tối nghĩa và cười như mếu, Lai vô tình nói :

— Thú thật với cậu. lúc cậu mới vô nhà, con cứ ngỡ cậu là một tay anh chị gì đó....

Nó ngừng lại đột ngột vì sợ cậu giận, nhưng kỳ quái làm sao : Kha không giận mà lại cười to vui vẻ :

— Có lẽ... nhưng hồi trước kia. bây giờ cậu lương thiện, ít ra bây giờ cậu đang lương thiện, cháu Lai à !

Nói xong, Kha cúi xuống vuốt ve con chó Minô. Phan từ trong phòng ra, cao giọng :

— Xong rồi, con cắt chìa khoá ở dưới...

Cậu nó giờ tay ngăn lại :

— Thôi, đủ rồi. Cậu không cần biết con cắt ở đâu, chỉ cần biết con đã cắt là đủ rồi.

Rồi uốn mình như một con mèo, Kha hỏi :

- Máy giờ các cháu ?
- Dạ, sáu rưỡi, thưa cậu.
- Trời ơi ! thì giờ đi mau quá. Cậu phải đi có chút việc.
- Cậu đi đâu ?
- Cậu có chút việc cần.
- Cậu muốn vào phòng tắm hả ?
- Không ! cậu muốn ra ngoài cho giãn gân cốt một chút.
- Tụi con sẽ đi với cậu ! — Yến tuyên bố bằng giọng cương quyết.
- Không ! cậu cần đi một mình.
- Cậu không dùng cơm tối với tụi con sao ?
- Dùng cơm ? Chừng nào ?
- Cậu muốn dùng lúc nào là có lúc đó.
- Ý kiến hay đa ! nhà có gì không ?
- Trừ thứ, cậu quên là mẹ con mua sắm đồ mừng cậu về sao ?
- À, há ! cậu quên.
- Cá thu nè, thịt heo nè, thịt gà nè, thịt bò nè... trứng gà nè...
- Thôi đủ rồi ! đừng kể nữa, cậu bắt thèm quá rồi. Bây giờ cậu có ý kiến này : cậu cùng xuống bếp làm với các cháu cho mau, chịu không ?
- Hoan hô cậu ! chịu gấp !

• •

Trông thấy con gà quay sẵn vàng rực với cặp đùi nung núc thịt, Kha thêm nhỏ nước dãi ra, song Kha ngần ngại bảo :

— Không nên ! không nên ! chắc phải chờ ba mẹ các con về, và biết chừng còn có khách. Chúng ta đừng đụng đến mấy thứ này.

— Không sao ! mẹ có nói là con gà thuộc quyền cậu đó, cả mấy thứ này nữa, nếu không có cậu, tụi con đâu có dám đem ra ?

— Khách nào đâu ? cậu nói như mơ ngủ, chính cậu mới là khách, *khách quý* nhất đó.

— Biết chừng đâu ? — Kha làm một cử chỉ mơ hồ — Biết chừng sẽ có khách...

— Con đã nói không có ai, trừ cậu mà. Nhưng cậu nói vậy thì chúng ta để lại cho ba má chút đỉnh...

— Đúng đó! quên, chút đỉnh sao được? phải đề nhiều nhiều chớ.

— Ba mẹ có nói là hễ cậu về thì tụi con được ăn tha hồ, bây giờ có cậu rồi, cậu lại...

— Các cháu không hiểu gì hết, ta phải phòng có người khác về cùng ba mẹ...

— Làm gì có ai, tụi con cam đoan...

— Dù sao đi nữa, cậu không muốn chúng ta ăn quá nhiều, các con phải ngoan.

Trông thấy dáng bộ gã buồn buồn, lũ trẻ liền thôi bàn cãi, tuân lời ngay.

Phan lấy tạp dề mang trước bụng, lăng quăng dọn bàn. Yến rửa xà lách, đặt khăn ăn. Kha chặt gà ra. Lai sắp cá chiên vừa chín vàng lên đĩa v.v...

Bộ tư bận rộn, má đỏ hồng, lông xăn lộn xộn cho đến khi mọi thứ được dọn lên đầy đủ. Thành linh, Yến la lên:

— Khoan! chờ một chút đã!

Nó nói to đến nỗi Phan giật mình, đang bới cơm vô chén xuýt đánh rơi. Thằng anh định cự em, nhưng lại thôi, khi thấy nó khệ nệ bưng ra cái chân đèn sáp bằng bạc. Phan buột miệng khen:

— Con bé này chu đáo thiệt!

Kha ngạc nhiên, kêu nho nhỏ:

— Mẹ ơi! tụi này làm gì như thề là sắp làm lễ cầu hôn vậy kìa?

Lai giải thích:

— Mẹ con vẫn thắp đèn này trong những khi nhà có gì trọng thề, cậu Bích à!

— Thôi được! nếu các cháu thích, cậu thì không thấy cần thiết lắm.

— Dạ, không cần thiết, cháu cũng nghĩ như cậu, nhưng mà đẹp.

Thật là một bữa ăn thịnh soạn. Bộ tư thưởng thức rất thật tình, ngon lành và tự nhiên. Tám con mắt cùng sáng rực, vừa ăn họ vừa cười đùa; chúc tụng nhau, có nâng ly cần thận, nhưng nâng ly sữa vì cả bốn người cùng đồng ý khởi cần nấu nước trà. Đầu tiên, ba đưa cùng giờ cao ly sữa lạnh của mình lên cùng vào ly cậu, đồng thanh:

— Mừng sức khỏe cậu Bích!

Kha cũng nâng ly lên, mừng trả các cháu. Phan vui vẻ nói trong khi miệng đầy thịt gà:

— Vui quá há? thật là không k bí gia đình, phải không cậu?

Nó tưởng nói vậy cậu nó sẽ vui, nào ngờ cậu xịu mặt xuống một cách khác thường, song chỉ trong chớp mắt, gã đàn ông đời buồn làm vui, tán thưởng lời Phan, giọng thấp xuống vì cảm động:

— Đúng lắm! thật là không k bí gia đình.

Rồi gã đặt ly sữa xuống, xoa đầu cả ba đứa rất là âu yếm, nói tiếp;

— Ước gì cậu được như tụi cháu... nhỏ hoai...

Lai lắc đầu:

— Con lại ưng lớn bằng cậu mới sướng.

Phan đặt ly đã cạn của mình xuống, nghiêng đầu ngắm nghía cậu vài giây:

— Thật ra, cậu không giống như hình chụp mấy.

Kha bối rối, cúi nhìn chén cơm:

— Hình chụp ít khi giống người thiệt lắm.

— Anh Lai nói kỳ không? hình đó cũ mèm, chụp bảy tám năm rồi còn gì...

• — Phần thì cậu bị tai nạn xuyết chết làm sao tươi tỉnh nời...

Kha giấu một tiếng thở dài, và lẹ một miếng cơm với thịt gà. Yến nói thêm, giọng mơ màng:

— Nói thật, hồi đó con thấy cậu giống như Hoàng tử trong truyện Công chúa ngủ trong rừng.

Kha cười ngất, buông chén đĩa, đứng lên, làm điệu như một ông hoàng trên ti vi, hỏi:

— Bây giờ, cậu còn giống Hoàng tử không?

Yến thành thật lắc đầu:

— Dạ, không! Không giống chút nào.

Kha bần khoản:

— Vậy thì cậu giống ai?

— Dạ, giống... thôi — Yến do dự — con không dám nói, nói sợ cậu giận lắm.

Kha tò mò quá đổi:

— Cứ nói thiệt đi con! cậu không giấu đâu, cậu cháu mà!

Yến ngang nhìn kỹ Kha: mái tóc bù rối, khuôn mặt hốc hác, ánh mắt nửa buồn rầu nửa giễu cợt, chỉ có nụ cười là rộng mở vớt vát được phần nào cái vẻ tồi tàn, cô bé trả lời:

— Dạ, cậu có vẻ một tên quỉ đói hơn.

— Trời ơi! cậu giống một tên quỉ đói? Ghê gớm đến vậy sao?

Giọng gã đàn ông hết hoảng thật sự và gã gần như muốn ngã quỵ xuống, không đứng vững nữa, sau khi kêu lên bằng giọng thất thanh. Ba đứa cháu vội vàng trấn an ông cậu quỉ, giải thích rằng cậu chúng là một tên quỉ đói thật, nhưng là tên quỉ đói rất đáng mến, rất dễ thương, ngang với thiên thần!

Gã đàn ông dần dần bình tâm lại, và cả bốn người đồng ý hát bài *• Con quỉ dễ thương •* như sau:

— *Có một con quỉ dễ thương*

Đi lạc vào nhà chúng ta

Nó lắc lư cái đầu

Nó đu đưa cái chân

Nó liệng cái bị sau lưng

Nó không phá phách gì

Nó hát với lũ trẻ con

Nó là con quỉ dễ thương.

Nó mới hồi hương...

Bài hát chấm dứt trong lúc tiếng pháo tay vang dòn. Ông cậu tỏ ý ưng hát lại:

— Nào, bắt đầu: một! hai! ba! Có một...

Lũ trẻ hát theo vui vẻ, đến đoạn *• nó lắc lư cái đầu •* Kha lắc lư đầu mình làm lũ trẻ thích chí hết sức. Rồi đến câu: *• Nó đu đưa cái chân •* Kha lại đu đưa chân, đu đưa thật sự cho đến nỗi cái ghế bành như muốn gãy đi và đến câu *• nó liệng cái bị sau lưng •* Kha toan ném cái giỏ nhỏ bằng mây đan đề gần đó, làm lũ trẻ phải cố gắng ngăn lại... Ôi chao! vui không thể tả hết!

Giờ, hát đến một nhòai, chúng bèn nâng ly lên — lần này là ly chứa đầy nước lạnh — đề mừng sức khỏe của *• con quỉ dễ thương •*

Nhưng đột nhiên, Phan nhớ ra chai sâm banh ba mẹ mua ngày thứ năm, nó liền đề nghị lấy ra uống mừng cậu. Kha sáng rực mắt lên trong một giây rồi đổi ý:

— Không nên! không nên!

Lũ trẻ khuyến dụ :

— Không sao đâu ! Sấm bánh ngon lắm mà, và cũng là phần cậu đó. Sợ gì.

Kha giận dữ bất ngờ :

— Mà cậu đã nói là cậu không muốn đưng đến trong khi vắng mặt ba mẹ các cháu, hiểu chưa ? Vậy là đủ lắm rồi !

Ba đứa trẻ càng thêm thương cậu : cậu muốn dành đợi ba mẹ chúng về mới chung vui đó mà. Cậu tốt làm sao, biết nghĩ đến người vắng mặt ! Lại đề nghị :

— Hay là cậu dùng một chai 33 nữa ?

— Thôi ! thôi ! nhiều rồi, cảm ơn các cháu.

— Cháu có ý kiến là mở một chai bia lớn để bốn người cùng uống cho vui, đi !

Kha ngần ngừ vài giây rồi gật đầu. Lần này bốn người cụng ly một cách vui vẻ như khi bữa ăn bắt đầu. Đột nhiên, gã đàn ông, bằng giọng nghẹn ngào nói :

— Đây là ly cuối cùng !

Lũ trẻ phản đối :

— Cuối cùng sao được cậu ?

— Vì cậu sắp phải đi.

— Cậu đi đâu ?

— Cậu phải ra ngoài có việc cần, rất cần.

— Cậu đi lâu mau ? Rồi chừng nào cậu về ?

— Đi một lát thôi. Trong lúc đó, có ai kêu cửa cũng không được mở nghe ?

Phan sực nhớ :

— Khoan, cậu khoan đi ! Cháu có quà tặng cậu. Một bài thơ do cháu làm.

— Ý cha ! vậy nữa ?

Kha nói và khi thấy lũ trẻ có vẻ trịnh trọng, gã cũng bắt chước cho hợp tình, hợp cảnh. Yển và Lai cùng đặt ly xuống bàn, vuốt lại áo. Phan vuốt tóc dặng hăng hai cái tiếp, run giọng đọc bài thơ.

Ban đầu, Kha không mấy chú ý ! *thơ ! cái đó không giúp gì cho gã hết. Không làm gã no, không giúp gã lành, nhưng gã không nỡ làm*

tác giả của bài thơ buồn nên giả vờ lãng tai, song kỳ thật, gã nghe bằng tai này thì tai kia lại làm vượt ra hết. Nhưng rồi đến câu thứ năm, gã bắt đầu để ý chút chút, cho đến khi Phan đọc đến câu :

— Có ích gì đâu ?

Không ai trò chuyện đôi câu

Đi làm về một mình thui thủi...

Thì gã không sao dừng được nữa. Gã chớp mắt liên mấy cái, giả vờ hỉ mũi để ngăn xúc động dâng trào làm nghẹn cổ. Gã vịn về một góc khăn bàn và nhẹ nhẹ nuốt ực nỗi xót xa ..

Bài thơ chấm dứt. Kha lặp lại một câu, giọng buồn rầu :

— Một mình thui thủi, một mình thui thủi... thui thủi...thiệt mà !

— Dạ, cậu đó. Anh Phan ảnh tưởng tượng đến lúc cậu một mình..

— Hay ! hay thiệt ! Đọc lại đi cháu Phan ! đọc chậm chậm cho cậu nghe !

Giọng gã đàn ông âu yếm lạ thường. Phan sung sướng đọc lại, từ từ theo lời Kha. Khi thằng bé đọc xong, Kha run run nói :

— Cảm ơn cháu Phan. Cảm ơn các cháu hết thảy. Đây là dịp long trọng nhứt trong đời cậu.

Ba đứa nhỏ cũng cảm động không kém. Chúng không ngờ chúng thành công dễ dàng vậy : chúng đã làm cho cậu chúng — một người sống bên Nam mỹ và Mạc xây nhiều năm — có thể khóc vì một bài thơ lời lẽ ngây ngô, mộc mạc.

Nhưng chúng vốn chu đáo. Vì vậy, Phan hiểu rằng khi một người bị đắm tàu không có quần áo thay, người đó không muốn làm phiền kẻ khác, dù là người đó rất muốn được đi tắm. Phải đích thân mời, may ra :

— Thưa cậu, cậu tắm chứ ?

— Tắm ? hay ! ý kiến hay lắm ! Mà tắm ở đâu ? các cháu không bắt cậu xuống biển giờ này chứ ? Nền nhớ là cậu sắp phải đi...

— Thưa cậu, không, con muốn cậu được dễ chịu, cậu đừng ngại gì hết, nhà mình có phòng tắm. Tắm xong, cậu sẽ khoẻ cho coi.

— Không cần lắm, hiện cậu rất khoẻ.

— Con đã nói cậu đừng ngại mà. Cậu đã chịu bực bội từ khi chìm tàu... Vội lại theo con nghĩ, sau một cuộc hành trình dài, người ta cần tắm, ai cũng vậy hết. Xin cậu đừng ngại...

— Không, oạ có ngại gì đâu. Cậu ưng tắm lắm chứ, ngặt vì áo quần chìm hết, tắm rồi lấy gì thay đây ? Đề thứ hai có tiền mua...

PHỎNG VẤN ÔNG GIÀ NOEL ● (tiếp theo trang 25)

— Trong « đời tư » ông làm gì ?

— Công chức. Nhưng cũng có thể là thợ thuyền, săn bắn, hay 'bảy nghề' như nhiều ông khác !

— Ông nhận thấy địa vị hiện thời ra sao ?

— Như đi nghỉ mát vậy thôi. Trong một tháng làm ông già Noel, trẻ con nghĩ đến ông 24 ngày. Chúng chờ ông suốt một đêm, và 11 tháng sau đó chúng quên ông. Thời gian làm phúc thần rất là ngắn ngủi.

— Ông vẫn thường đọc sách chứ ? Loại nào ?

— Dĩ nhiên loại truyện Noel và nhiều loại sách khác. Nhiều khi ông cũng buồn khi thấy sách trẻ con càng ngày càng hiếm. Càng buồn hơn nữa khi thấy một số người lợi dụng nhu cầu trẻ con làm giàu túi tiền rồi còn đầu độc chúng nữa.

— Ông đọc cho các con nghe một câu thơ mà ông thích nhất đi !

— Hầu hết các câu thơ trong Thánh kinh ông đều thích.

— Những tiếng nào làm thâm tâm ông xúc động ?

— Tự nhiên — Thật thà — Hăng hái — Giản dị.

— Ở đâu ông cảm thấy dễ chịu hơn hết ?

— Bên cạnh những đứa bé còn tin Ông Già Noel.

— Và cảm thấy bồi rồi ?

— Bên những tiếng cười chế nhạo của những kẻ tưởng rằng mình không còn dễ tin nữa.

— Ông yêu loài vật không ?

— Lắm lắm. Thánh François d'Assise vẫn hằng khuyên chúng ta điều ấy.

— Hiện giờ ông ao ước điều chi ?

— Hòa bình bao trùm khắp nhân loại và không có nạn chủng tộc phân chia □□

THU HẰNG

(Trích Thời Nay số 54)

NHỮNG THIÊN THẦN BẰNG SÀNH

(tiếp theo trang 9)

thiên thần sẽ không bao giờ gãy cánh. Nhưng vì anh đã làm thiên thần bằng đất sét nên thiên thần phải chịu đòn đau. Thiên thần gãy cánh thì thiên thần không bay được. Anh đã không còn gì để đạp xe chở bé đi, về con dốc — ngang qua lò gốm để ngắm những chén đĩa lọ bình.

Nhưng bé Thơ, đừng khóc nữa — Anh sẽ đến đó, nhặt thêm một màu đất sét. Anh sẽ gắn lại cánh cho thiên thần. Anh không còn phải vội vàng bỏ bé mà đi như một sáng sớm mùa đông kia nữa. Anh sẽ chắp lại cánh thiên thần như nhóm một chút tin yêu trong tuổi thơ của bé, trong đời sống của anh. Đâu có ai cấm chúng ta thắp lại một ngọn đèn, trồng lại một bông hoa, bé nhỉ!

Rồi một sớm mai khi thức dậy bé sẽ thấy trên bàn học có đầy đủ hai mươi thiên thần quỳ ngay ngắn bên nhau. Bé sẽ cười thật sung sướng. Anh sẽ cười thật đau khổ. Rồi sẽ có lúc anh kể cho bé nghe về cuộc đời anh, về những ngày gian nan của anh. Bé sẽ cảm thấy sự sung sướng và sự đau khổ là một. Thiên thần cũng có lúc biết khóc vậy bé nhỉ!

Anh sẽ còn làm cho bé nhiều thiên thần nữa, những thiên thần bằng đất sét — bằng sành. Dù anh không còn đạp xe được nữa, anh cũng sẽ đến đó — lò gốm, giữa con dốc thân yêu của anh Danh, và của bé Thơ.

NGUYỄN THỊ MỸ THANH

ĐÊM ĐÔNG LẠNH LẼO, CHÚA SINH RA ĐỜI, CHÚA
SINH RA ĐỜI, Ồ NĂM TRONG HANG ĐÁÁÁÁ...

Khu vườn Hạnh phúc

NGUYỄN THÁI HẢI phụ trách

THƯ NHÂN MÙA GIÁNG SINH

Các em mến,

Chỉ còn ít ngày nữa là đến lễ Giáng Sinh, ngày kỷ niệm Đấng Cứu Thế ra đời. Anh chắc rằng các em, thuộc Thiên Chúa giáo hay Phật Giáo, Hoà Hảo, Cao Đài .. đều có chung một ý niệm tôn vinh người đã đứng ra chuộc tội lỗi của loài người, thể hiện đức BÁC ÁI cao cả. Các em hãy hướng về đấng linh thiêng đó, đề tin, đề noi gương sáng, đề tiến tới và đề cầu nguyện.

Cũng đề thể hiện một trong muôn ngàn lời dạy của Người về đức BÁC ÁI. Hãy giơ má trái cho kẻ nào tát ta má phải! Hà hưởng việc giúp đỡ đồng loại, đồng bào.

Chắc các em đều biết thiên tai lụt lội tại miền Trung. Xứ dân gầy nghèo nàn như vốn phải chịu đựng bao khổ ải của đất trời, năm nay vừa bị bão lụt tàn phá. Anh không thích những lời kên gọi suông, cũng ghét thậm tệ lối từ thiện làm dáng, từ thiện để chụp hình làm kỷ niệm! Cho nên, anh chỉ còn biết nhắn với các em vài điều:

1. Dành một phần nhỏ ý nghĩ thường nhật cho những người cùng màu da, tiếng nói đang hoạn nạn, thể hiện qua sự tự dè xén tiêu pha.

2. Đóng góp vui vẻ vào các công cuộc cứu trợ như khi được gắn phù hiệu ngoài đường phố, được mời quyên góp tại tư gia...

3. Cuối cùng, nếu có thể, nhất là các em có hoạt động trong những đoàn thể thiện chí (Hướng Đạo, Hồng Thập Tự, Nghĩa Sinh...) hoặc tôn giáo (Thanh Sinh Công, Thiếu Nhi Thánh Thể, Gia đình Phật Tử...) hãy hái tham gia các công tác cứu trợ thiết thực bằng sức lực và khả năng của mình.

4. Cũng không quên cầu nguyện cho yên vui trở lại với bao gia đình đồng bào nạn nhân bão lụt.

Mến chúc các em một mùa Giáng Sinh hạnh phúc và hy vọng các em được an vui không quên những người bạn nhỏ trong vùng lụt lội. Nguyện xui thánh thiện trong tâm hồn các em.

Anh Nguyễn Thái Hải.

QUÀ GIÁNG SINH CHO EM

K. H. NGUYỄN KHANG

BA má em chỉ có mình em. Ba em là công chức đi làm suốt ngày, má thì lo việc bếp núc, những buổi không đi học, em lủi thủi ở nhà một mình, chẳng có ai chơi. Đi ra rồi đi vô, chẳng biết làm gì. Em lôi sách vở ra học, nhưng chỉ thoáng một cái là xong. Thế là lại ngồi không. Buổi trưa ở xóm lao động thật là im lặng. Em nghe thấy tiếng vông đưa kéo kẹt, tiếng ru buồn buồn và cành lá xôn xao trong gió. Em lấy cuốn Tuổi Hoa lên giường nằm đọc. Em là một độc giả trung thành của báo. Tới ngày ra báo, em chạy dôn đáo đi mua báo. Chỉ ghét một cái là sạp báo ở gần nhà em thì làm biếng hạc nhất, không bao giờ có báo sớm, em phải chạy một khoảng khá xa mới mua được báo sớm. Má em la hoai: Học không lo, cứ lo mầy tờ báo, bữa nào đem đốt hết. Em cười, con học rồi, má. Mầy thì suốt đời học rồi, ngồi học thì làm biếng, đến chừng coi chuyện, cái mặt tươi rói. Ba mầy mà biết, ông đánh nát thầy. Nói là nói vậy chứ, em biết ba má thương em lắm. Nhưng ít khi em làm cho ba má buồn. Đôi lúc, em cũng thích

những nhẽo như cô nhỏ trong truyện, những cô bé dễ thương, có anh chị thương yêu và hay nũng nịu với ba má. Em không dám như vậy, sợ ba má em la, với lại em cũng chẳng có anh chị quý mến hay đưa em nhỏ kháu khỉnh. Em chỉ có một mình.

Em say mê đọc những truyện tràn ngập tình thương gia đình. Em tưởng chừng như mình là nhân vật trong truyện. Em là một cô nhỏ, có một người anh hay chọc ghẹo, nhưng vẫn thương em, có một người chị lúc nào cũng sẵn sàng về phe em, cùng ăn quà vặt như nhau, và cùng nhau chọc ghẹo mọi người, có một đứa em lém lỉnh, tham ăn. Một gia đình trọn vẹn, lúc nào cũng ngập tiếng cười, giận, hờn, buồn, vui đủ cả... Em biết là ba má thương em lắm, thương em thật nhiều, nhưng số em chỉ có một mình, chẳng có anh chị, nhưng bù lại, em đã sống trọn vẹn trong tình thương của, của má...

Sắp đến Noel, đường phố tràn ngập màu sắc. Những tấm thiệp có hình Chúa Hai Đồng rực rỡ, đủ kiểu, đủ màu sắc, bày bán khắp nơi. Những dây kim tuyến giăng

giăng, hình các thiên thần mũm mĩm, dễ thương bên cạnh những hang đá, dưới các cây thông xanh rì. Mọi người đang vui mừng chờ đón ngày lễ lớn. Em theo đạo Phật, nhưng em mê các huyền thoại về Chúa, em tin có ông già Noel, em cũng biết chắc rằng ông già Noel chỉ có ở ngày xưa, bây giờ người ta đã giả ra ông. Buổi chiều hôm nay, em xin má cho em đi chơi. Má dặn đi mau rồi về. Em lén vô nhà đập con heo đất, con heo đất mà em nuôi từ hồi tết Nguyên Đán. Em đếm được một ngàn đồng, em lấy khăn tay gói lại, bỏ vào túi. Em dự định ra phố, mua mấy tấm thiệp tặng cô giáo và mấy con nhỏ bạn. Mấy hôm nay, tụi nó tặng nhau thiệp Noel quá trời, em cũng thấy nôn nao ghê lắm.

Em đi lang thang hết con đường Lê Lợi. Ra đường Nguyễn Huệ,

chào ôi, đồ chơi thật nhiều. Nhưng con búp bê thật dễ thương, các con vật nhồi bông trông thật ngộ nghĩnh. Em mê mấy con thú bằng thủy tinh trong suốt, ồ, năm cô mọi với năm bộ mặt trông thật vui. Em đưa tay sờ túi tiền. Vẫn còn nguyên một ngàn đồng. Chung quanh em, tiếng người cười, nói xen lẫn tiếng nhạc vui tai. Em dán mắt vào một cửa hiệu bán đồ chơi thật đẹp. Một con búp bê nhồi bông thật dễ thương, đề giá bảy trăm đồng. Em chớp mắt, sờ lại túi tiền, vẫn còn nguyên tiền. Em ngắm chăm chú con búp bê đó. Bế nó vào lòng chắc vừa lắm. Hay là... Một cô bán hàng thò đầu ra tươi cười: « Mua gì đó em? » Em cười gượng, ấp úng: « Chị lấy cho em xem... con búp bê kia. » Cô bán hàng thò tay lấy con búp bê mà em chỉ. Cô ta nói: « Vào đây em. » Em cầm con búp bê ngắm nghía. « Bao nhiêu hả chị? » Cô ta đưa mảnh giấy nhỏ có đề giá: « Bảy trăm ». Hai tay em bỗng dưng lạnh ngắt, và bắt đầu run. Tiếng quạt máy kêu nho nhỏ. « Bớt... được... hông chị? » Cô ta cười: « Chắc giá mà em. » Sao bỗng dưng em trả lời thật nhanh: « Thôi để em về hỏi lại má em ». Sau đó, em đi thật mau ra cửa, và đi thẳng về nhà, quên mua mấy tấm thiệp.

Về đến nhà, tim em còn đập mạnh, tay vẫn còn lạnh và run. Má em hỏi: « Làm sao đó? » Em cười nhẹ: « Dạ hông có, má... »

Và đến bây giờ em mới biết. Ông già Noel có thật. Ba em đó. Ba là ông già Noel muôn đời của em. Ba thương của con.

Chiều tối hôm đó, khi ăn cơm xong, ba nói với má: «Mình biết không? Chiều nay đó, khi tôi chạy ra ngoài có chút việc, đi ngang thương xá Tax, tôi thấy con nhỏ đang đứng ngắm cái gì ở trước tiệm bán đồ chơi. Tôi đứng lại, nhưng đứng ở bên kia đường, coi nó làm gì. Thì ra nó định mua một con búp bê. Nó đi vô tiệm một lát, sao hồng dung tôi thấy nó le te đi ra, vừa đi vừa chạy. Tôi tức cười quá, chạy qua đó gọi nó lại, nhưng con nhỏ đi mất rồi. Tôi vô hỏi, thì người ta nói nó vô hỏi mua con búp bê nhồi bông, hỏi giá xong, cái khi không le te chạy ra.» Má nhìn em cười. Mặt em nóng bừng, em cúi mặt. Má tiếp: «Hèn chi, khi nó về, mặt mày tái mét, hỏi không trả lời.» Ba má nhìn em: «Con gái cưng của má nhác quá. Làm gì con phải sợ.» Ba cất tiếng: «Đề thưởng con gái cưng của ba đây.» Ba đứng lên, với tay lấy cái hộp trên nóc tủ. Ba mở ra: Em mở tròn mắt: «Con búp bê.» Má cười. Ba tiếp: «Lâu lắm rồi, ba định thưởng con, nhưng mà ba không biết mua cái gì cho con. Và giờ, ba mua cho con đó, con gái cưng của ba.» Ba má cười, ba đưa tay vuốt tóc em. Em sung sướng lắm.

Và bây giờ, em tin ông già Noel có thật. Ba thương của con...

KHƯƠNG HOÀI – NGUYỄN KHANG

thơ

HOA TIGÔN

*Nắng vàng trên khắp lối đi
Trên cây cỏ thụ hoa ti gôn hồng
Lung lay trước gió vào đông
Hỏi rằng hoa có ấm lòng hay
chưa?*

THIÊN NGUYỆT GIANG
(Bút danh MIMOSA)

THÁNH PHÚC

*Trong nỗi vui êm ả
Em đón chờ ngày qua
Sắp sẵn từng lời nguyện
Cho ước mơ nuốt nà.

Chuông reo lời thánh thiện
Chúa nhật vọng đầu tiên
Lòng chùng như mở rộng
Đón ngày vui mau đến.

Quì nguyện bên hang lừa
Tượng trưng nơi khi xưa
Ngài sinh trên nệm cỏ
Ấm nồng trong hơi thở.

Chói hồng lên niềm mơ
Rạng rỡ nguồn ân phúc
Hồn im giấc ngà say
Giữa muôn vàn thánh khúc.*

H. NGÀU

THI VÂN: Xin anh góp ý cho em vài vấn đề sau:

1. Làm thế nào để học Vạn vật mau thuộc và nhớ dai?

2. Em có thể trau dồi môn hình học bằng cách làm bài tập thêm ở nhà được không?

3. Làm thế nào để giỏi Hình Học mau mau hơn anh?

1. Theo kinh nghiệm bản thân của anh, để nhớ Vạn vật kỹ lưỡng, trước hết, em hãy lưu tâm đến các hình vẽ trong bài, cố học thuộc các hình vẽ đó và chú thích, sau đó, mới học chi tiết trong bài. Phải ôn các hình vẽ bất cứ lúc nào rảnh rỗi, một lúc, em sẽ thấy thuộc nằm lòng chúng, và khi đó, em cũng nhớ luôn được bài học. Khi còn ở Trung học, anh đã học như thế và thường đạt kết quả tốt, em hỏi, chỉ biết kể lại chứ không dám mạnh miệng bảo đó là cách hay nhất. Vả, cũng còn tùy người có thích hợp với cách học hay không.

2. Nếu em đề ý một chút, em sẽ thấy rằng vì Đại số có các bài tập nhỏ nhiều và các em thường làm nhiều nên các em khá môn này hơn Hình học, vốn là môn ít bài tập mà lại thường là bài tập

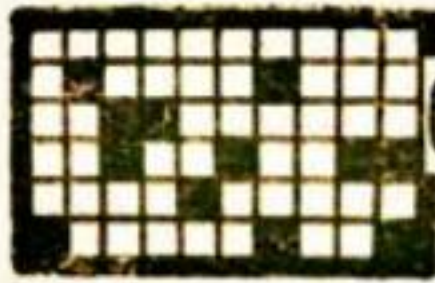
dài. Từ đó, em có thể rút ra một nhận xét: nếu cũng làm các bài tập hình học thường và nhiều, hy vọng em sẽ khá về môn này. Tuy nhiên, anh có kinh nghiệm rằng một bài tập phải làm hai, ba lần mới có kết quả tốt.

3. Làm sao mau được hơn em. Thế nào thì cũng phải mất một thời gian nào đó chứ!

LÊ THỊ L. TH (Long An): Trước kia thì em và T. thân nhau. T. nhà giàu, em nhà nghèo. T. học không khá, em lại xuất sắc. Mới đây, T. có bạn mới, cũng giàu có như T., T. chơi với bạn mới và có lần đã tỏ lời khinh khi gia đình em nghèo khó. Thưa anh, em phải làm sao để T. không còn khinh rẻ gia đình em nữa?

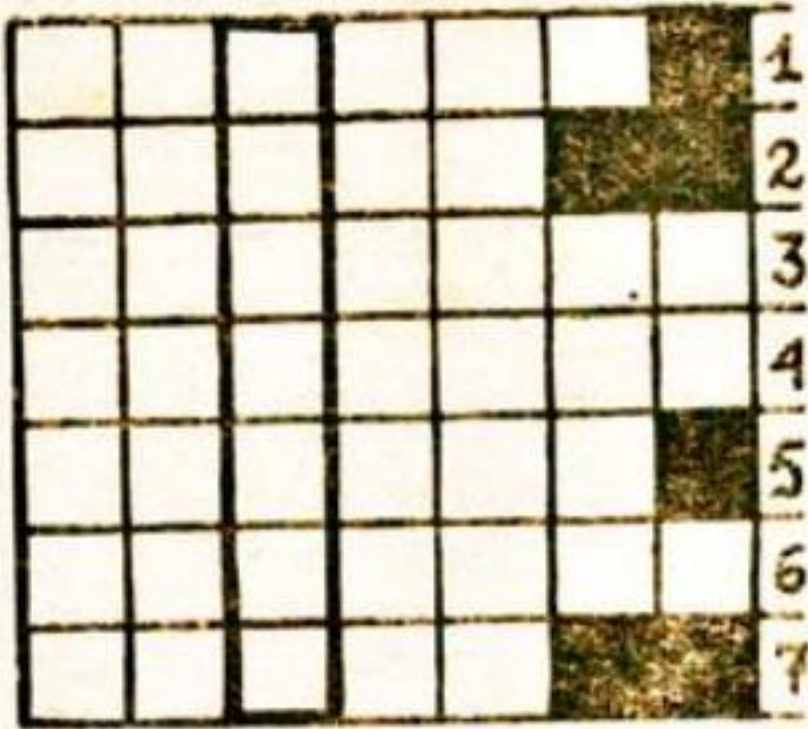
— Anh nghĩ rằng em hãy tiếp tục cố gắng học hành và giữ mức xuất sắc trong lớp. Nên thương hại hơn giận T. Vì tuổi trẻ gia đình giàu có mà ham chơi và khinh người như T., sau này sẽ gặp nhiều khó khăn trên đường đời, và như vậy, quả đáng tội nghiệp. Không ai giàu ba họ mà cũng chẳng ai khó ba đời đâu em. Có một núi của mà cứ ngồi không để ăn thì cũng phải có lúc hết. Anh chủ trương thân ái cả với kẻ không thân ái với mình để hy vọng một ngày nào đó, kẻ ấy hồi tâm. Em thấy sao?

Anh Nguyễn Thái Hải.

Ô chữ

Hãy làm đúng các hàng ngang rồi nhìn vào khung đậm của hàng dọc, em sẽ thấy chủ đề của ô chữ này.

1. Phù Đổng Thiên Vương đã biến mất tại núi này (viết ngược)
- 2. Sông nổi tiếng ở xứ Huế —
3. Ngọn núi có tên do một sự tích ở Nha Trang (cùng tên với một ngọn núi khác cũng mang danh do sự tích tương tự ở Lạng Sơn) —
- 4 Một phía sông Nhị là sông Chảy, phía kia là sông? 5. Hàng vạn quân Thanh đã bỏ xác tại sông này vì sắp cầu. 6. Tên Việt của sông Mekong — 7. Tên một thác nước trên sông Đồng Nai.

Giải đáp Ô Chữ kỳ trước

1	Ư	H	N	Ê	I	H	T
2	T	Ô	H	O	À	I	
3	N	H	A	T	L	I	N
4			V	I	N	H	
5	K	H	A	I	H	U	Q
6	L	A	N	K	H	A	I

sưu tầm

THỰC VẬT:

— **RAU CÂU** (thạch trắng) sống ngầm dưới nước có màu nâu đỏ lại hơi vàng. Sinh ra trứng, trứng có vỏ dày, ít lâu sau trứng phát triển thành rau câu con. Rau câu thường nấu để giải khát và làm bàn in (in thạch bản)

— **CÂY TÙNG** mọc nơi sạch sẽ và có không khí trong lành. Lá ngắn hơn lá thông, gỗ rất bền dùng làm bàn ghế.

— **MÔNG TƠI** có 2 loại: xanh và tím, mọc ở đất xốp và leo theo bờ rào. trái có màu tím xạm. Người xưa dùng làm mực.

— **XƯƠNG RỒNG** có những rãnh trắng chứa dung dịch la tếch, sữa và dầu. Người ta dùng la tếch để chế dược phẩm, hóa chất, người địa phương còn dùng làm thuốc độc tằm đầu tên. Người ta cũng trồng để trang hoàng nhà cửa.

— **DƯƠNG XỈ** mọc ở bờ sông, nơi ẩm ướt. Lá non hình đuôi gà, lá già thẳng, tỏa ra nhiều canh đầu nhọn. Dương xỉ không có hoa.

TRẦM MẶC TIÊU KHA ghi

Đui không phải là khô, không chịu được cảnh đui mới là khô.

John Milton

Trong lòng ta có thiên đường mà cũng có địa ngục.

Chúa GIÊSU

chú gấu con Micka

nhà đảo
lì cường

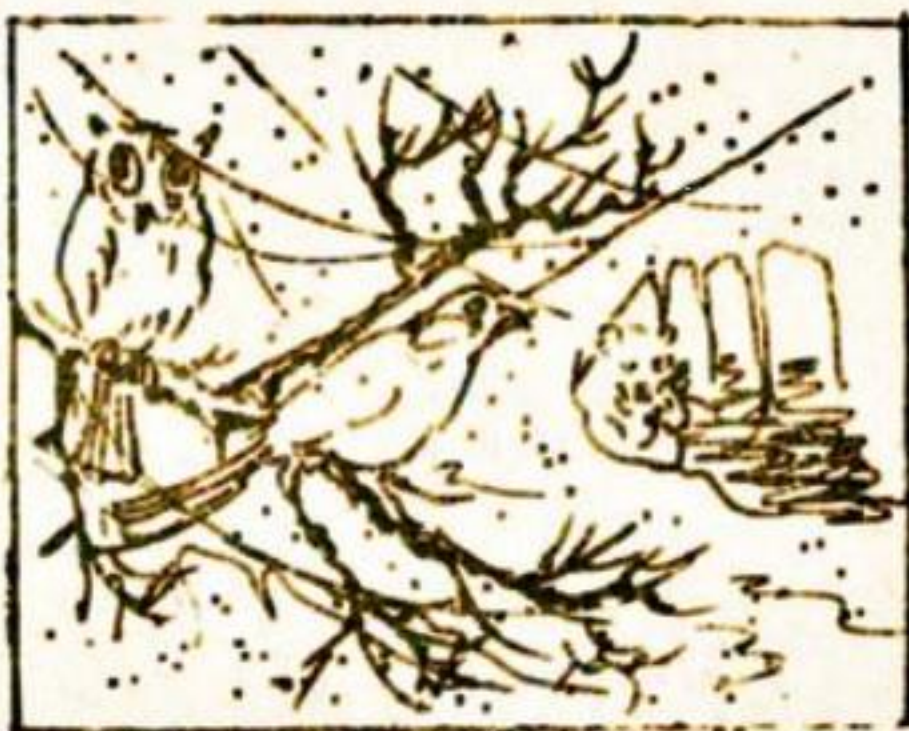
Thơ : NHÀ ĐẢO

Họa : LY CƯỜNG

1 — Rừng xanh và mùa đông
Tuyết trắng nhuộm muôn vùng
Lá rơi cành trơ đứng
Gió rét mướt không trung

2 — Và trong hang đá buồn
Nép vào mẹ yêu thương
Đàn gấu con say ngủ
Sáu tháng là đêm trường

3 — Buổi chiều đêm giáng sinh
Chim xao xác trên cành
MICKA bừng tỉnh giấc
Vì nhớ ngày Chúa sinh.

4 — Bác Cú già trên cao
Cùng chị chim Chào mào
Cất tiếng mừng chú gấu
« Này... Micka, tại sao? »

5— • Ta bảo chú em này
Tuyết còn rơi xăm mây
Ừ!... Chú chưa đủ giấc
Mà đã dậy rồi đây •

6— Em trông về nơi xa
Thoảng dưới đồi thông già
• Cháu chờ chuông lục lạc
Bác Tuần lộc sẽ qua •

7— • Cháu sẽ theo chuyến xe
Trên xe chở đầy quà
Tình thương cho các bé
Thay Père NOËL •

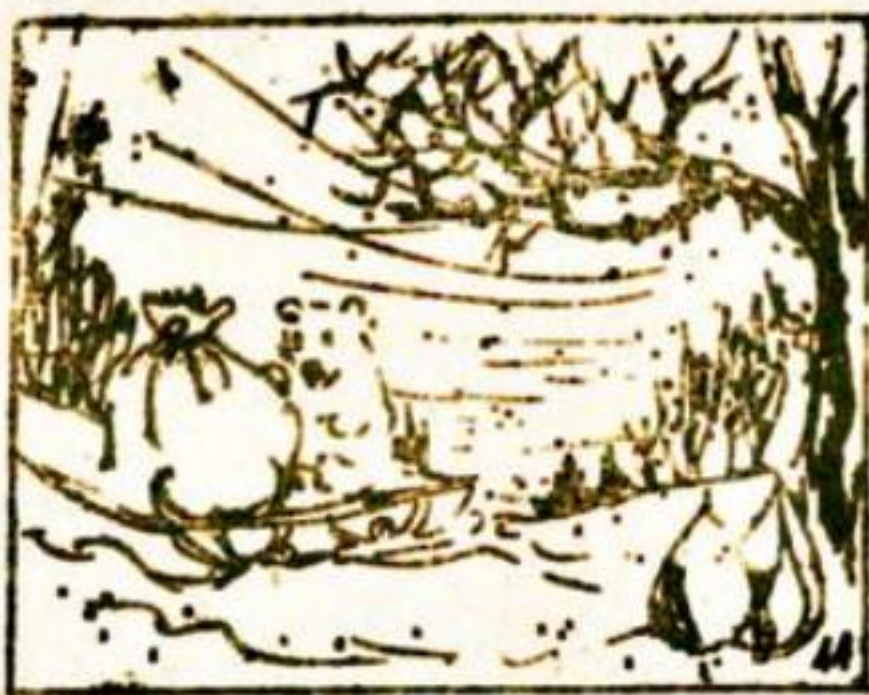
8— Can... can! Gió lạnh về
Can... can! Gió sắt se
Em quay vào hang đá
Từ biệt Bố và Mẹ

9— Bác Tuần lộc đến rồi
• Micka, ta đi thôi •
• Chào tất cả, tất cả
Bác ơi!... Ta đi thôi •

10— Chuông lục lạc rung đều
Như hồi kinh thương yêu
Dấu chân bác Tuần lộc
In trên tuyết thật đều.

11— Xe ra đến bìa rừng
Sao khuya đẹp vô chừng
Theo nẻo qua đồi tuyết
Em nghe hồn băng khuâng

12— Nhạc thánh ca vang vang
Nơi giáo đường đầu làng
Mừng Ngôi Hai giáng thế
Xe lướt đi nhẹ nhàng

13— Bác Tuần lộc đẹp xinh
Mang lục lạc quanh mình
Giữa trời đông thình văng
Phát tiếng kêu lung linh

14— Đêm về trời thật êm
Tuyết rơi. Giá rét thêm
Micka co ro đứng
Xe băng hoài trong đêm

15— Lẽ nửa khuya cao dài
Nhạc thánh vang lên mây
Xe qua từng lũng tuyết
Băng đồi thông nghiêng say

16— Trước mỗi nhà xe dừng
Mang vài món quà mừng
Micka theo ống khói
Bằng đôi chân ngập ngừng

17— Một đôi giày Patin
Hay... hay vài quả banh
Cùng đôi con Poupées
Và những cây thông xinh

18— Đặt vào đôi giày con
Dưới chân lò sưởi còn
Đầy than hồng ấm áp
Tỉ.... tách nổ thật giòn

19— Các em bé thăm mơ
Père NOEL ngày xưa
Dù nghe trong huyền thoại
Nhưng tin hơn bao giờ

20— Trong giấc ngủ, nụ cười
Hiện trên môi tươi
Đôi má cắn găng sữa
Mơ giấc mơ đầu đời.

21— Bầu trời đêm cao đầy
Sao giăng ngập từng mây
Micka vui rộn rã
«Ôi! Đêm hây thật dài»

22— Xe về đến cuối làng
Một chiếc lều nghèo nàn
Chờ vợ buồn hoang lạnh
Giữa đời trống mênh mang

(còn 1 kỳ nữa)

— NGUYỄN THỊ AN, (ĐL): Cảm ơn những trái mận tượng tượng của em. Bài Xuân của em anh đã nhận đủ. Vừa vắn chữ không sớm lắm đâu. Anh đã trả lời rồi nhé, hết còn than xui xẻo nữa. Thân.

— PHẠM THỊ HOÀNG LIÊN, (SG): Sao ở trên đề là chú rồi dưới lại viết là cậu? Cậu vậy nhé? Cửa hàng của cô Lý cháu chắc đã khai trương? Cho cậu gửi lời thăm và chúc phát tài đến cô Lý nhé. Không quên Liên đâu. Thân.

— HỒNG HOANG CÁT VÀNG, (QN): Hoa Sa Mạc mà ướt át lắm đấy. Chị gửi lời cảm ơn các em. Riêng về những đề nghị của các em, anh thấy lúc này chưa thuận tiện. Đã gửi thư ngỏ của NAELĐ đến các em. Thân.

— DƯƠNG HOÀNG TUẤN, (GD): em liên lạc với địa chỉ ở B.H thì tiện hơn. Đã nhận em vào KVHP rồi đấy. Trả lời em ở đây thay vì ở Góp Ý nhé: 1. Phản ứng tự nhiên đó thôi. 2. Bệnh quên trí rất dễ: net cho vài roi mây là ổn chứ gì.

— HOÀNG KIM HIỆP, (BH): Bài vở về TS đều được đọc kỹ để chọn lựa. Cứ viết nhiều sẽ khá và sẽ có bài được đăng. Thân.

— QUY ĐÌNH, (SG): Cảm ơn lời chúc của em. Đã chuyển lời khen của em đến anh Mương Sao Anh rất chú ý đến việc nâng đỡ các em nhưng vẫn phải dựa vào các tiêu chuẩn: trong sáng, vui tươi, xây dựng và lạc quan. Em hãy đọc kỹ các truyện

đã được chọn để thấy khuynh hướng chọn bài của anh. Thân.

— BUI THỊ KIM ANH, (PR): Viết ngắn chút nữa thì dễ chọn đăng hơn vì khuôn khổ KVHP không cho phép đăng các truyện quá dài em ạ. Chị gửi lời cảm ơn em đã chúc đẹp.

— NHƯ VY, (PR): Đã nhận một bài thơ, hết dài cỡ rồi chứ? Nhưng không đề địa chỉ thì làm sao anh gửi báo biểu đây? Em!

— MỘNG DU, (SG): Ông Lu Lu và anh em Mi Lu đang chờ cơ hội in thành sách em ạ. Lớp 10 vẫn được như thường chứ, miễn là phải tự trang bị một tâm hồn nhỏ hơn. Thân.

— VÔ THANH QUANG, : 1. Giấc giả chứ không phải giấc giả đâu em nhé! 2. Tình cảm chỉ sự cảm xúc còn Cảm Tình là tình cảm đối với một người hay một sự việc nào đó.

— LÊ THỊ BẠCH MINH, (SG): anh chỉ tới TS vào chiều thứ bảy, khoảng 4 đến 6 giờ, nếu rảnh em có thể ghé lại, sẽ gặp anh. Em biết về anh đúng hết. Đề nghị lấy hai chữ cuối của tên làm bút hiệu đó, em chịu không?

— NHƯ NHIÊN, (ĐL): hẳn là có sự may mắn chứ, nhưng không nên ỷ lại vào nó. Cố gắng làm việc bao giờ cũng thu hoạch được kết quả tốt và chắc chắn hơn em ạ.

● Bài nhận được:

— Tuyết Oanh — H. Ngâu — Bùi Di Biên — Lê Nguyễn Phi Lao — Lynh Hùng — Thượng Du — Trần thị Bạch Liên — Nguyễn văn Ngọc Sinh — Khương Hoài Nguyên Khang — Như Nhiên — Như Vy — Bùi thị Kim Anh — Trần Mạc Tiểu Kha — Đinh thị Bình Yên — Tí Ti.

bạn đọc và tuổi hoa

— BUI HỮU LỰC, Nha Trang : Em có mơ không ? báo mới bán chưa nổi làm sao có chuyện tái bản được. Từ số 160 trở về trước không còn liên tục. Em cần số nào cứ hỏi thẳng Ty Quản Lý sẽ được trả lời. Báo bộ em xem ở bìa sau.

— THU HƯƠNG, Yên Đỗ : Được. Cháu liên lạc với chú Quản lý vào các giờ làm việc. Nói chú « giới thiệu » nhé.

— HÀ THỊ PHƯỢNG THÚY, BMT : Có dưới tay một đám ngũ quý đề sai vật không thích sao ? Ông Mương Sao ông ấy chạy làng rồi. Chúc em viết thật hăng.

— TRẦN LÂM DUNG CHI, Đà Lạt : Em cho nốt đoạn cuối mới quyết định được. Sẽ để dành cho. Cơm gạo kém sao em chúc ác thế !

— VI NGUYỄN, Pleiku : Làm gì có việc « kỳ thị ». Tiếp tục gửi bài. Và oa xít mấy tên xuyên tạc đó ra. Tóc cụt, đúng không nào ?

— HAI THI, Sài Gòn : Bỏ qua chuyện đó đi. Sự im lặng có nhiều ý nghĩa... mong em hiểu. Cảm ơn nhiều.

— ANH MINH, Gia Định : Bài QVDB bị thất lạc. Em có thể chép lại cho anh bản khác không ? Mong.

— SAO NGÀN, Gia Định : Tem chết ở TS khá nhiều nhưng tiếc là có

người xí phần rồi. Hôm nào ghé chơi anh sẽ biếu... một ngày tem Còn nhè hết ?

— TRẦN ANH SƠ, Chợ lớn : Anh chờ em mỗi sáng Chúa Nhật từ 8 giờ. Nếu không phiền nhớ mang theo bộ sách đó, anh sẽ cho biết kết quả tại chỗ.

— MAI ANH, Khánh Hội : Em đa nghi như Tào Tháo. Chị Hồng Hạnh là tóc dài thiệt thọ chứ không phải một « ông » húi cua đội tên tóc dài. Anh Vi Vi mà nghe được ảnh sẽ đình công bây giờ. Cảm ơn lời khen rất mát ruột của cô bé.

— TIÊU VŨ, Long An : Em viết thư gửi ông Giám Đốc nhà Khai Trí đề xin cuốn thư mục đó, không mất phí tổn nào cả, theo anh biết.

— ĐÔNG ĐỒ, Sài Gòn : Đồng ý với em về các nhận xét trong thư. Những bài em đề nghị có vẻ hợp với TH lắm. Mong được lại đóng góp đó, nhất là các loạt bài tìm hiểu và tài liệu.

— NGUYỄN DŨ NGUY, Sài Gòn (?) : Cảm ơn anh đã nhớ đến TH. Có chọn được vài bài thơ, còn truyện « lớn » quá so với TH. Thăm anh vui.

— LÂM ĐỨC TƯỜNG, Nha Trang : Lần sau không được gọi « Bác » tồn thọ lắm nhe. Cứ gửi những bài đã

viết cho TH xem. Việc làm quen đó không có gì phiền cả. Cháu đã nhận hạo?

— LÂM HÒA HI, An Giang : Giá sách bây giờ họ «điều chỉnh» cao lắm kê cả những sách in từ lâu. Cuốn VN Tự Điển của Hội KTTĐ giá khoảng 1500 đến ngoài 2000. Rất tiếc không giúp em được. Bạn lắm.

— VŨ XUÂN NAM, Đà Lạt : Có động tình chữ, nhưng cháu ở mãi trên đó thấy sao được? Bài viết trên giấy học trò, gấp đôi theo chiều dọc và dán một băng giấy ở giữa. Địa chỉ tòa soạn ghi trên băng này. Nhớ viết chữ lớn và rõ hơn nhé. Chúc cháu vui luôn

— THỤY HOANG DƯ, Đức Hòa :
1) Kim Cương là một loại đá do than tinh chất kết tinh, và là khoáng chất cứng rắn nhất. Kim Cương dùng trong kỹ nghệ đào giếng dầu là Kim Cương thô — không chọn lọc và tinh khiết như thứ hột xoàn trang sức của các bà. 2) Ô chữ em thấy gần đây là ô chữ lỗi người mỹ hay dùng. Thay vì đề các số ở ngoài đầu dòng, họ đem các số đề ngay trước mỗi cột chữ vậy thôi. Biết hỏi là .. thông minh rồi. Chịu chưa?

— TRANG NGHỊCH NGỢM, Gia Định : Bởi vậy cháu mới... chưa làm tổng thống được. Chú cũng ngồi giương mắt nhìn buồn như cháu vậy thôi. Với các em cô nhi cháu làm được gì cho các em cứ làm. Đừng đề ý tới những lời gièm pha ích kỷ đó. Chúc cháu sức khỏe và như ý. Chú không thích mập như cái lu đâu. Tên cháu đọc nghe vui vẻ quá.

— THU HÀ Sài Gòn : Bài không dùng hoặc chưa dùng, TH đều giữ lại. Hiện không có ai giúp ở TS, không thể lục giùm cháu được.

Ham đọc, Hiểu học và yêu sách đẹp, bạn thường dẫn đo hàng giờ trước các giá sách mới chọn được một cuốn truyện xem được...

Nhưng dưới dấu hiệu này bạn có thể «bốc» bất cứ cuốn nào, để đọc... Và bạn hài lòng, dĩ nhiên!

PHÁT HÀNH TRONG THÁNG 11-12

☐ KÈ GIÁ ĐIỀN

Một tờ chức buôn lậu ma túy hoạt động quy mô và «hợp pháp» cho đến ngày lọt vào con mắt tò mò của hai thiếu niên ưa mạo hiểm...

Truyện Hoa Đỏ của THANH CHÂU

☐ GIẤC ĐIỆP TRIỂN MIÊN

Trò trình thám tài tử cũng như kềm, búa, tuộc-vít với đinh ốc không phải chỉ dành riêng cho bọn tóc cụt. Cũng có những «trang» tóc dài thích chơi trò ú tim với tử thần — như Huệ và Lan trong Giấc Điệp Triển Miên chẳng hạn.

Truyện Hoa Đỏ của HẢI VÂN

☐ BÀI THƠ KINH DỊ

Thật là đặc địa khi tác giả chọn Phú Thọ, vùng núi thơ mộng, hùng vĩ, và kỳ bí nhất của miền Thượng du Bắc-Việt làm bối cảnh cho câu chuyện lời cuốn và lạ lùng này.

Bài Thơ Kinh Dị do đó khác hẳn những cuốn Hoa Tím xưa nay và không giống một truyện trình thám nào khác...

Truyện Hoa Tím của NAM QUÂN

tin-tức tuổi hoa

CHƯƠNG TRÌNH HƯƠNG VỀ MIỀN TRUNG RUỘT THỊT

□ ĐẦU GIÁ ĐẶC BIỆT SÁNG 2.12.73

● Như tin loan ở số trước, dự tính của anh em TUỔI HOA và Nhóm THÂN ÁI là mời một số thân hữu và bạn đọc vùng Sài Gòn — Gia Định cùng tham dự. Nhưng lời mời gọi của TUỔI HOA đã không tới bạn đọc kịp thời (chiều 1.12 báo mới được bày ở sạp). Vài anh chị em trong Ban Biên Tập không nhận được thư báo, hoặc thư tín đi không mau dù tem dán rất đúng chỗ. Do đó phía TH chỉ có LM. Chủ Nhiệm, Thầy Quản Lý, Thư Ký Tòa Soạn, Họa Sĩ Vi Vi, Nguyên Ly, Đỗ thị Hồng Liên (hai cô nàng đến Tòa Soạn mới hay). Bà Minh Quân hay tin phút chót cũng hăng hái giữ cả Căn Lều Của Chú Tom đến tham dự cùng với Tên Tài Xế Suzuki Lý Tưởng của bà. Còn lại là « toàn ban » Thân Ái, hai chị đại diện nhóm Thân Hữu, Anh Lập. Liễu Dững (TVĐ.VN) v.v..

Tuy nhiên buổi đấu giá đã diễn ra trong hào hứng và tốt đẹp không ngờ.

● Xin mở một dấu ngoặc: Chúa Nhật trước đó (25.11.73) Nhóm Thân Ái mỗi người cũng đã dốc hết hầu bao trong một cuộc đấu giá tương tự và cùng mục đích, tổ chức trong nội bộ Nhóm. Lần này chị em Thân Ái cũng lại đông đảo, lại nhiệt thành, lại chăm chỉ mở ví tay... như chưa có chuyện gì xảy ra! Đóng ngoặc, và xin hoan nghênh tinh thần hào hiệp của toàn Nhóm.

● Thề thốt đấu giá ở đây chẳng giống ai. Phẩm vật đều được gói kín bằng giấy màu rất đẹp và tất cả nghe nói được bảo đảm hẳn hoi về giá trị... tinh thần. Nghĩa là bạn có quyền vừa trả giá vừa run! Ai biết được trong cái gói xanh xanh đỏ đỏ ấy có gì? Cô bé Lê Nguyễn Tường Vy có vẻ đề ý một cái gói bằng viên gạch thẻ, bao bằng giấy gói hảo hạng của nhà Sơn mài khét tiếng Thành Lễ. Bèn say sưa trả giá, tay cũng chăm chỉ mở ví tiền. Hồ giá viên Vi Vi hô « trúng » ở con số 520đ. Đến lượt cô bé vật lộn với giấy gói, hộp, và lôi ra một... hộp kẹo bé tí xiu! Cô bé hứa sẽ giữ cái hộp không làm kỷ niệm sau khi đi mời bà con mỗi người một viên, hết sạch!

● Đề mọi người ai cũng có thể tham dự, mỗi phẩm vật, dù đắt tiền, cũng được định một giá căn bản rất tương trưng. Một giá 'chợ đen' khác được ban tổ chức ấn định trong vòng bí mật. Cứ mỗi tiếng trả thêm bao nhiêu tiền thì khách hàng phải bỏ vào quỹ bấy nhiêu đồng. 50 - 30 - 10 đồng, hay 100. Bạn có quyền làm giá vô tội vạ, miễn nhớ bỏ tiền vào quỹ là chu. Ai may mắn trả tiếng chót vừa đúng hay vượt khỏi giá 'chợ đen' đã định, người đó trúng. Chỉ cần bỏ vào quỹ đúng số tiền của tiếng chót cộng với trị giá căn bản lúc đầu sẽ được lãnh hàng. Đề rồi chia cho bà con người một miếng như bé Tường Vy, hay bắt mỗi người góp một nụ cười rất ư là dui dẻ như khi ông Thọ vẽ Vi Vi trình làng một tấm... yếm dãi của các đảng nhi đồng mà anh vừa giành được!

● Không khí hào hứng vui nhộn đó kéo dài suốt 3 giờ nhờ một Vi Vi xông xáo, một Nhã Đảo chăm chỉ, một Mai Trắng hăng say, và lòng nhiệt thành của tất cả mọi người tham dự.

Buổi đấu giá kết thúc lúc 12g00 với số thầu 9.000đ. Số tiền này sẽ được nhập với số tiền thu được trong tuần trước của Nhóm Thân Ái và chuyển vào quỹ Cứu Trợ qua trung gian của Nhật Báo Chính Luận.

(xem tiếp trang 21)

CALCI

B.12

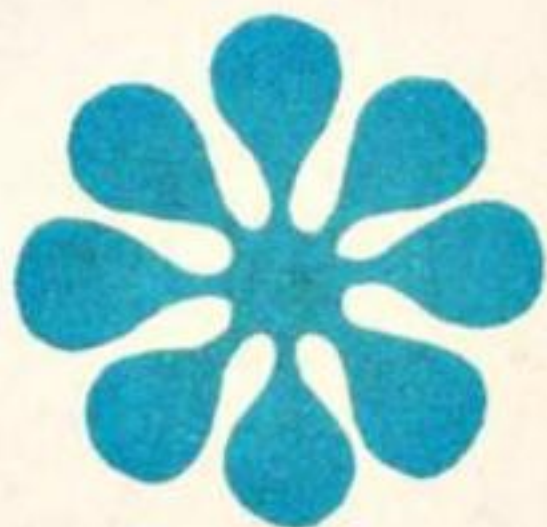

THỜI KỲ THAI NGHÉN, CHO CON BÚ
CHẬM LỚN, XƯƠNG THIẾU CHẤT VÔI
THIẾU MÁU, ỐM YẾU
KÉM ĂN, SÂU RĂNG

Bán tại các nhà thuốc Tây

NGUYỄN - CHÍ DƯỢC - CUỘC
2 TỰ ĐỨC SAIGON

(Tăng phát hành)

TUỔI HOA ĐÓNG BỘ

Hành trang của Tuổi Học Trò

BẠN MUỐN :

- *Một món quà xứng đáng.*
- *Một lẵng phẩm thanh nhã, lịch sự.*

HÃY TẶNG MỘT BỘ TUỔI HOA

Có bán tại các nhà sách lớn ở các tỉnh. Riêng tại Sài Gòn :
Khai-Trí, Liên-Châu, Tự-Lực, Nguyễn-Trung, Thanh-Tuân, Đa-Minh, Thánh-Gia, Caritas, Xây-Dựng, Việt-Trí, Sinh tiếp vụ Thủ-Đô và Nhà sách Nguyễn-Bá-Tòng.

Sau đây là giá biểu mới :

Bộ 17 (từ số 160 tới số 169) 400 đồng
Bộ 18 (từ số 170 tới số 179) 500 đồng
Bộ 19 (từ số 180 tới số 189) 500 đồng
Bộ 20 (từ số 190 tới số 199) 550 đồng
Bộ 21 (từ số 200 tới số 209) 600 đồng

Mua tại tòa soạn có bớt đặc biệt, ở xa gửi thêm cước
phi bảo đảm 100 đồng cho mỗi Bộ

Xin liên lạc với Ty Quản-Lý, Tòa Soạn Tuổi Hoa

38, Kỳ-Đông SAIGON 3